

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐστὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εἰς ἄγγραμμο, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἑαυτοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐπιμνηστικὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60, ἔξμνην 35 καὶ τρίμηνον 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἔξμνην 2 καὶ τρίμηνον 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΘΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰσθησάτω μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 39ος

Ἀθήναι 12 Μαρτίου 1932

Ἔτος 64ον.—Ἀριθ. 15

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν τὴν ἰδέα πὺς ἡ ἀτελεῦστη ἄνθρωποθάλασσα ποῦ διάβαινε μέρα καὶ νύχτα ἀπὸ τὴν γέφυρα, ἦταν τὸ πῖδ ἄξιοπεριέργο ἕσαστ' τοῦ κόσμου, καὶ πὺς τὸ θέσαστ' αὐτὸ ἦταν σὺν τὴν πόρτῃ ἰδιοκτησία τους. Καὶ σ' αὐτὸ δὲν εἶχαν πολὺ ἀδίκου, γιὰτὶ ἀπὸ τὰ παράθυρά τους μποροῦσαν νὰ παρακολουθήσουν κάθε μεγάλη τελετή, κι' ὅποτε τύχαινε νὰ γυρίσῃ κανένας τροπαιοῦχος βασιλιάς ἀπὸ τὸν πόλεμον ἢ νὰ περάσῃ καμμιά πομπὴ κάτω ἀπ' τὰ σπίτια τους, νοίκιαζαν τὰ μπαλκόνια τους καὶ τὰ παράθυρά τους καὶ κέρδιζαν τοῦ κόσμου τὰ λεπτά. Δὲν ὑπῆρχε βλέπετε, καλύτερη μεριά ἀπ' αὐτοὺς νὰ μπορέσῃ νὰ ἰδῇ κανεὶς μιὰ πομπὴ σ' ἄλλῃ τὴν ἔκτασιν.

Οἱ κάτοικοι τῆς γέφυρας ἐβρίσκαν τὴ ζωὴ στὶς ἄλλες γειτονιὲς τῆς πόλεως ἀνυπέφορα πληχτικὴ καὶ μονότονη, καὶ δὲν μποροῦσαν οὔτε μιὰ μέρα νὰ ζήσουν μακριὰ ἀπ' αὐτήν. Τὴν ἐποχὴν μάλιστα ἐκεῖνη, ἡ γέφυρα χρησίμευε κιόλας γιὰ νὰ θυμίζῃ στοὺς Λονδρέζους τὰ πολιτικά τους καθήκοντα καὶ νὰ τοὺς δείχνει τὴν τιμωρία ποῦ περιμένει κάθε προδότη. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο, ἐπάνω σὲ ψηλά σιδερένια κόντάρια, ἦταν καρφωμένα τὰ κεφάλια πολλῶν δικασίμων προσώπων, ποῦ εἶχαν ἀποκατανοθεῖ ἀπὸ τὸν Ἑρρικό τὸν Η' ὡς ἐνοχοὶ ἐσχάτης προδοσίας.

Ὁ Χένδον κατακοῦσε σ' ἓνα μι-

κρὸ ξενοδοχεῖο στὴ γέφυρα. Ὅταν ἔμωσ, κρατώντας πάντα τὸ βασιλόπουλο ἀπ' τὸ χέρι, ἔφθασε μπροστὰ στὴν πόρτα του, ἀντίκρουσε ἓναν κουρελῆ με πρόσωπο καὶ παρουσιαστικὸ μεθύσου, ποῦ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τους.

— Ἦρθες ἐπιτέλους! φώναξε με ἄγρια φωνή. Τώρα δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ σκάσης πάλι, ἔννοια σου! Θὰ σοῦ σπάσω τὰ πλευρά, βρωμόπαι-

«Ἡ βασιλικὴ βάρκα γλυκοτροῦδος πάνω στὰ νερά τοῦ Τάμεση...»
(Σελ. 161, στ. α')

δο, γιὰ νὰ ξέρῃς ἄλλη φορὰ ν' ἄκουσ καλύτερα καὶ νὰ μὴ με κάνῃς νὰ σὲ φάγω.

Καὶ με τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Τζὼν Κάντου ἀπλωσε τὸ χέρι του ν' ἀρπάξῃ τὸ βασιλόπουλο.

Ὁ Μίλς Χένδον ἔμωσ δὲν τὸν ἄφησε. Μπήκε στὴ μέση καὶ εἶπε:

— Κάτω τὰ χέρια, φίλε μου! Κάνεις τὸν ἄγριο χωρὶς λόγο. Τί σὲ νοιάζει ἐσένα γι' αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ἄν εἶναι ἡ δουλειὰ σου ν' ἀνακατεθεῖσαι στὰ νταραβέρια τῶν ἄλλων, τότε μάθε το πὺς ἡ μούρη του εἶναι γιός μου.

— Αὐτὸ εἶναι φέμμα! φώναξε ὁ

μικρὸς μας βασιλιάς με ἄγανάκτηση.

— Μπράβο, μικρέ, καλὰ τὰ λές, εἶπε ὁ Χένδον. Αὐτὸ ποῦ εἶπες τὸ πιστεῶ, εἶτε ἔχεις τὰ μυαλά σου εἶτε ὄχι. Μὰ καὶ πατέρας σου ἀκόμη ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ ἀγριάνθρωπος, δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ πῆσῃς στὰ χέρια του γιὰ νὰ σὲ βρίζῃ καὶ νὰ σὲ δέρνει ὅπως σὲ φοβέρισε, ἂν ἐσὺ θέλῃς νὰ μείνῃς μαζί μου.

— Χίλιες φορές καλύτερα! φώναξε τὸ βασιλόπουλο. Ὅχι, δὲν εἶμαι γιός του. Τὸν συχαίνωμαι καὶ τὸν μισῶ καὶ προτιμῶ καλύτερα νὰ πεθάνω παρὰ νὰ πάω μαζί του.

— Τότε τὸ πρᾶγμα εἶναι τελειωμένο κι' ἄλλη συζήτηση δὲν χρειάζεται.

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε, φώναξε ὁ Τζὼν Κάντου καὶ δοκίμασε νὰ σπρώξῃ τὸν Χένδον καὶ νὰ πιάσῃ τὸν μικρὸ.

— Μὴν τολμήσῃς εἶτε με τὸ δάχτυλό σου νὰ τὸν ἀγγίξῃς, φοβέρισε ὁ Χένδον, γιὰτὶ θὰ σὲ σουδλίσω σὺν καττόπουλο!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἔπιασε με τὸ χέρι του τὸ σπαθὶ του, ἔτοιμος νὰ

τὸ τραβήξῃ. Ὁ Κάντου τραβήχτηκε λίγο παραπίσω.

— Αὐτὸ τὸ παιδί τὸ ἀνέλαβα ὑπὸ τὴν προστασία μου, ἐξακολούθησε ὁ Χένδον, καὶ τὸ ἐγλύτωσα ἀπὸ τὰ χέρια εἰκοσιπέντε παλαιανθρώπων σὺν καὶ σένα, ποῦ ἤθελαν νὰ τὸ κακομεταχειριστοῦν καὶ μπορεῖ κιόλας νὰ τὸ σκοτώσῃ. Ἐχεις λοιπὸν τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ τὸν παραδώσω στὰ δικά σου τὰ χέρια, γιὰ νὰ πάθῃ χειρότερα; Γιατὶ εἶτε εἶσαι ὁ πατέρας του, εἶτε ὄχι—κι' αὐτὸ, σὲ λέω καθαρά, ἐγὼ νομίζω πὺς εἶναι φέμμα—τὸ παιδί αὐτὸ δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ τὸ πάρῃς. Γιατὶ γι' αὐτὸ εἶναι καλύτερος ὁ θά-

νατος παρά μια βασανισμένη ζωή μαζί σου. Και τώρα τράβα το δρόμο σου και γρήγορα μάλιστα. Οι πολλές κουβέντες δεν μ' άρρασαν και κοντεύω να χάσω την υπομονή μου.

Βρίζοντας και βλαστημώντας, ο Τζών Κάντο απομακρύνθηκε, και σε λίγο χάθηκε μέσα στο πλήθος. Ο Χένδον με τον προστατευμένο του ανέδθηκε τις τρεις σκάλες που οδηγούσαν στη σοφίτα του, αφού πρώτα παρήγγειλε να τους φέρουν κάτι επάνω για να φάνε. Η κάμαρα ήταν μικρή και φτωχική μ' ένα απλό κρεβάτι και μερικά άλλα παλιοσέπιπλα. Στο τραπέζι επάνω ήταν βαλμένο ένα άλειματοκέρι που φώτιζε άμυδρά το δωμάτιο. Ο μικρός βασιλιάς σύρθηκε με κόπο ως το κρεβάτι κι έπεσε έτσι όπως ήταν επάνω στο στρώμα, αποκαμωμένος απ' την κούραση κι από την πείνα. Ολόκληρη την προηγούμενη μέρα και σχεδόν ολόκληρη τη νύχτα τριγύριζε στους δρόμους. Τώρα ήταν τρεις το πρωί και το παιδί δεν είχε βάλει τίποτα στο στόμα του από την ώρα που είχε φύγει απ' το παλάτι. Μόλις πρόφθασε να μουρμουρίσει μισοκοιμισμένος: «Σε παρακαλώ, ξύπνησέ με όταν έτοιμασθώ το φαγητό», — και εσύβης βυθίστηκε σε βαθύ ύπνο.

Ο Χένδον έκλεισε το μάτι χαμογελώντας: — Μά την πίστη μου τουτό το ζητιανάκι έκανε κατοχή στο κρεβάτι μου σαν να ήταν δικό του. Δεν είχε καν την ευγένεια να μου πη: «Με την άδειά σας» ή «Αν επιτρέπεται» ή τίποτα άλλο, ξέρω γώ; Στις παλατιοκουβέντες του έλεγε πως είναι ο πρίγκιπας της Ουαλλίας και με την αλήθεια παίζει το ρόλο του στην έντελεια. Το καίμενο το μικρό! Το πολύ ξύλο και η κακομεταχείριση το έκαναν να χάσει το μυαλό του. Δεν πρέπει να τ' αφήσω έτσι απροστάτευτο. Το έσωσα και τήχω στην καρδιά μου σ'α να το γνωρίζω από χρόνια. Τι κουράγιο που έδειχνε το καίμενο μπροστά στον παλιόκοσμο που το έδριζε! Παλληγκάρι σωστό. Και τί μορφο κι' ευγενικό πρόσωπο που έχει, τώρα που ο ύπνος έδιωξε τις έννοιες και τις λύπες από πάνω του. Θα προσπαθήσω να το γιατρέψω απ' την κρώστικα του. Ναι, ναι, θα το προστατέψω και θα το φροντίζω όπως ένας μεγαλύτερος αδελφός τον μικρότερο, και όπως ο άγγιξη ή του περιέρξει και μια τρίχα της κεφαλής του ακόμη, αυτός να παραγγείλη τα κόλλυβά του. Γιατί κι' αν είναι ακόμα να πάω στην κρεμάλα, όπως τολμήσω να κάνω κακό σε τουτό το παιδί,

δεν θα βγῆ ζωντανός από τα χέρια μου!

Έσκυψε πάνω από το παιδί, το παρατήρησε με βαθιά συμπάθεια και καλοσύνη, χάρθηκε το δροσερό παιδιάστικο μάγουλο με το μακρύ ήλιοκαμμένο χέρι του, του παραμέρισε τα σγουρά ξανθόμαλλα από το μέτωπο. Το παιδί τινάχτηκε μέσα στον ύπνο του και μια έκφραση ανατριχίλα πέρασε το κορμί του. Ο Χένδον χτύπησε το μέτωπό του με το χέρι του.

— Για ιδες τί άμυαλος που είμαι! Να το αφήσω το παιδί ξεσκεπε έτσι πάνω στο κρεβάτι, να πάρη κανένα κρουαλόγημα! Ναι, μα τί να κάνω τώρα; Αν το σηκώσω για να το βάλω κάτω απ' τις κουβέρτες, θα το ξυπνήσω, κι' αυτό δεν πρέπει να γίνῃ με κανένα τρόπο.

Κοίταξε ένα γύρω μήπως ιδῆ καμιά άλλη κουβέρτα. Μά τέτοιο πράγμα δεν υπήρχε πουθενά, κι' έτσι στο τέλος έθγαλε το σακκάκι του, σκέπασε το παιδί και έλεγε γελώντας:

— Εγώ είμαι κι' άλλους είμαι συνειθισμένος στο κρύο και στα λίγα ρουχα. Δεν θα πάθω τίποτα, αν κρυώσω και λιγάκι, θα περπατήσω για να ζεσταθῶ.

Κι' άρχισε να πηγαίνει πέρα-δώθε μέσ' στην κάμαρα κι' εξακολούθησε το μονόλογο του:

— Το θολωμένο του μυαλό τον κάνει να φαντάζεται πως είναι ο πρίγκιπας της Ουαλλίας. Έχω λοιπόν τώρα την τιμή να κάνω παρέα με πρίγκιπες. Μονάχα που ο αληθινός έγινα τώρα βασιλιάς, ενώ τοτότος έδω, μέσα στη μούρλια του, θα μείνη πάντα διάδοχος και δεν θα σκεφθῆ πως πρέπει τώρα να κρεμάσω τον πρίγκιπα στο καρφί και να πάρη τον τίτλο του βασιλιά. Αν ο πατέρας μου ζει ακόμη, τώρα και τόσα χρόνια που έχω να μάθω νέα του, θα το δεχθῆ πρόθυμα το καίμενο το παιδάκι και θα του δώσει άσυλο για χάρη μου. Κι' ο αδελφός μου ο Άρθουρος θα φανῆ καλός μαζί του. Μ' αν ο μικρότερός μου αδελφός ο Ούγος, ο καταργάτης και ψεύτης και δόλιος, δοκιμάσει να το πη έστω κι' έναν κακό λόγο, θα το ανοίξω τ' κεφάλι του στα δύο. Ναι, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι να ξεκινήσουμε για το Χένδον Χώλλ κι' άμέσως μάλιστα.

Ένας υπηρέτης παρουσιάστηκε φέρνοντας ένα δίσκο φαγητά. Τοποθέτησε τις άχνιστές πιατέλες και τα πιάτα επάνω στο τραπέζι, έβαλε τις καρέκλες στη θέση τους και βγήκε από την κάμαρα. Τέτοιοι φτωχικοί

πελάτες σαν τον Μιλς Χένδον και τον προστατευμένο του μπορούσαν να σερβιρισθούν μόνοι τους και δεν είχαν ανάγκη από ιδιαίτερο σερβιτόρο. Φεύγοντας έκλεισε την πόρτα με κρότο, και ο θύρβος αυτός ξύπνησε το παιδί που ανακάθησε στο κρεβάτι και κοίταξε γύρω του σαν άνθρωπος που κοιμήθηκε καλά και είναι ευχαριστημένος. Έότερα έμεις το πρόσωπό του άλλαξε έκφραση και έλεγε αναστενάζοντας λυπητέρα:

— Άχ, πάλι όνειρο ήταν! Άχ τί δυστυχισμένος που είμαι!

Τα μάτια του έπεσαν στο σακκάκι του Χένδον. Κατάλαβε τί θυσία είχε κάνει ο προστάτης του για χάρη του και τον κοίταξε μ' ευγνωμοσύνη.

— Είσαι καλός, πολύ καλός μαζί μου, έλεγε. Πάρτο, πίσω και φέρσε το. Δεν το χρειάζομαι πιά!

Έότερα κατέβηκε απ' το κρεβάτι, διεθύνθηκε στον νικητήρα που βρισκόταν στη γωνιά και στάθηκε εκεί ακίνητος.

— Έλα τώρα, κάθησε να φάμε. Το φαί είναι ζεστό και καλομαγειρεμένο και άμα φας κιάλας ύστερα από τον ύπνάχο που πήρες, θα σου περάση ὄλη η κούραση κι' η κακοδιαθεσία.

Ο πρίγκιπας δεν άπάντησε. Κοίταξε τον πολεμιστή με άπορία, και με κάποια άνοπομονοσία. Ο Χένδον ρώτησε εκπληκτός:

— Λοιπόν; Τι τρέχει;

— Καλέ μου κύριε, θα ήθελα να πλοθῶ.

— Αυτό είναι ὄλο; Δεν έχεις ανάγκη να ζητάς την άδεια από τον Μιλς Χένδον όταν θέλεις κάτι. Κάμε σαν να ήσουν στο σπίτι σου. Όλα τα πράγματα έδω είναι στη διάθεσή σου.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΠΟΤΑΜΑΚΙΑ

Δύο ποταμάκια ξεκινούσαν απ' την ίδια πηγή και ήταν εξ ίσου καθαρά και διάφανα.

Το πρώτο έρρεε στην άμμο και στα χαλίκια, κι' έτσι διατηρούσε τη διαύγιά του σε ὄλη την έκταση του ροῦ του. Έστράλιζε τα λειβάδια που πότιζε.

Το δεύτερο διάσχιζε βορβορώδη ἔλη και τὰ νερά του γινόνταν τόσο βρωμερά, που δεν τολμούσε να τὰ πησιάζω κανένας.

Έτσι κι' έμεις γινάσκουμε καλοί ή κακοί αναλόγως της συναναστροφής μας.

(Μετάφραση) ΔΗΜ. ΚΟΚ.

Η ΠΡΩΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Κι' έκανε μίαν άσπείρα όπτόκλιση, τεντώνοντας ως άπάνω τις άκρες της ραξ ποδίτσας, σαν άνοιγμένα φτερά πεταλούδας. Τα κοριτσάκια ένθουσιάζστηκαν «κι' άλλο, κι' άλλο!...» ή κ. Περσεφόνη με κόπο βαστούσε τὰ γέλια. «Μπράβο, Μαρία, κάθησε τώρα». Τέλειωσε κι' η άπαγγελία, κι' άρχισε το γράψιμο. Γρήγορα η πλάκα γέμισε με κάτι στραβές «γιώτες» πουταν έτοιμες να λιποθυμίσουν. Έτσι έλεγε η κ. Περσεφόνη. Έπρεπε να τις σβήση. Μά τότε είδε πως ο μπαμπάς ξεχασε να της πάρη σφουγγάρι. Και τώρα...

Μά ένα θριαμβευτικό κουδούνισμα την έθγαλε από τη δύσκολη θέση. Το δαίλιμμα! Νά κάτι παλιό ευχάριστο... διαπιστώνει πολύ γρήγορα.

Έπιασε κιάλας δυο φιλενάδες, κι' άρχισε να τις λέει το βασανό της. Τι να κάνῃ που δεν έχει σφουγγάρι; Για να παρηγορηθῆ, βγάξει το τόπι να παίξουν και τότε η Διλίκα, ή μια απ' τις καινούργιες της φίλες, της δίνει μια έξοχη ιδέα, μα έξοχη!

— Τι περίεργο τόπι έχεις, Μαρία.

— Βλέπετε, είναι από το Παρίσι, μου το έφερε ο θεός. Άλέκος. Πλεχτό, και μέσα έχει σφουγγάρι. Νά, δες; . .

— Σφουγγάρι; Μά τότε; . .

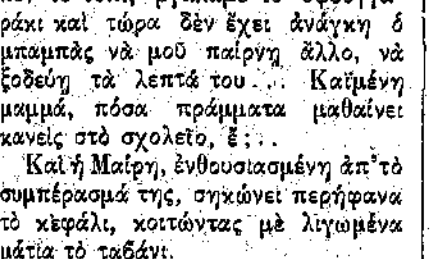
— Ω, ω, μυρουδιές! Καλώς το παιδί, καλώς το! Και δός του πάλι γλυκόλογα και φιλιές, τὰ ίδια τὰ προινά.

— Έ, τί έμαθες σήμερα στο σχολείο, Μαίρη μου; ρωτά ή μαμμά.

Κι' η Μαίρη, ένθουσιασμένη, δείχνει τις περιφημες γιώτες. — Ά, μαμμά, έμαθα και κάτι στο σχολείο. Νά κάνω οικονομία... Είναι σπουδαίο πράγμα ή οικονομία, μαμμά. Νά, δεν είχα σφουγγάρι και σκεφθήκαμε με τη Διλίκα να σκίσουμε το τόπι... Έχει σφουγγάρι μέσα, το ξέρετε ε; Το σκίσαμε λοιπόν το τόπι, βγάλαμε το σφουγγάρι και τώρα δεν έχει ανάγκη ο μπαμπάς να μου παίρνῃ άλλο, να ζοδεύῃ τὰ λεπτά του... Καίμενη μαμμά, πόσα πράγματα μαθαίνει κανείς στο σχολείο, ε; . .

Και η Μαίρη, ένθουσιασμένη απ' το συμπέρασμά της, σηκώνει περήφανα το κεφάλι, κοιτώντας με λιγωμένα μάτια το ταβάνι.

ΑΙΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

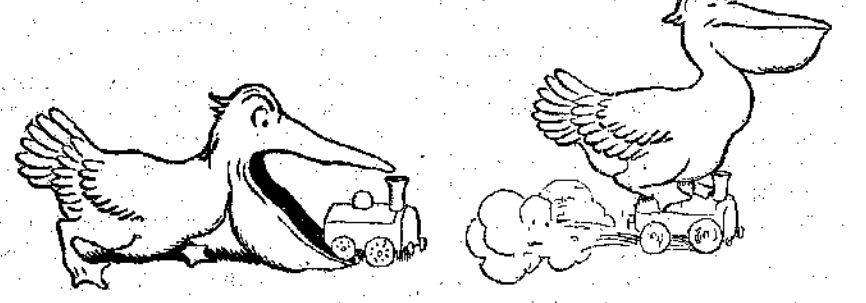

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Συμφώνησαν λοιπόν να χαλούν τὰ παιχνίδια τους ὄλα. Άλλά ποιός έπρεπε να κάμη την άρχῃ;

— Έγώ! έλεγε ο Χοντρομούταρος. Άφήστε μένα και να ιδῆτε τί θα κάμη. Ο παρσινέβελος θα μείνη μ' άνοιχτό το στόμα. Και φούρκα; φούρκα; . . Θα ιδῆτε!

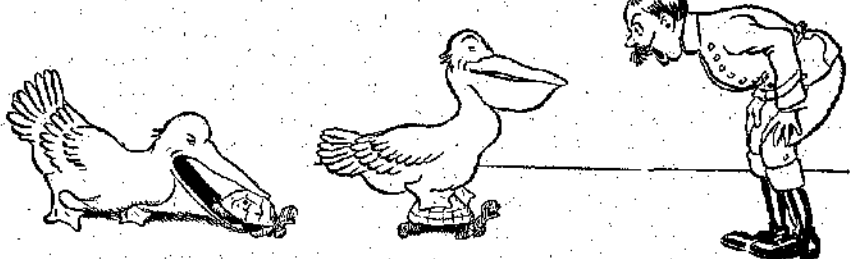
Έν' από τὰ παιχνίδια του Χοντρομούταρου, που πολύ διασκεδάζε το κοινό, ήταν κι' αυτό: Ο πελεκάνος σουλατσάρει καμαρωτά στο στίβο. Άξαφνα σκόνταβε σε μια πέτρα και, με μια έκφραστική παντομίμα, έδειχνε πως χτύπησε το πόδι του και δεν μπορούσε πιά να περπατήση. Κατόπι άνοιγε τη στοματάρα του κι' άφινε να πέση από μέσα μια μικρή λοκομοτιβία, δηλαδή άτμομηχανή σιδηροδρόμου. Άμέσως ανέβαινε πάνω

της κι' η άτμομηχανή, που ήταν κουρδιασμένη, έφευγε γρήγορα μαζί του, ενώ ο κόσμος γελοῦσε και χειροκροτούσε με την καρδιά του.

Λοιπόν, εκείνη την ήμερα, ο Χοντρομούταρος βγήκε με την ώρα να κάμη το παιχνίδι του όπως πάντα. Άρχισε να σουλατσάρη. Αυτο-τρεις φορές έκαμε καμαρωτός το γύρο του στίβου. Νά κι' η πέτρα μπροστά του. Σκοντάβει, κάνει πως χτύπησε στο πόδι και δεν μπορεί πιά να περπατήση. Ός έδω πήγαν ὄλα καλά. . .

Άλλ' άμα άνοιξε το στόμα, αντί να βγῆ από μέσα ή λοκομοτιβία που περιμένε ο κόσμος, βγήκε... μα χελώνα ζωντανή! Ο Χοντρομούταρος ανέβηκε άμέσως στη ράχη της. Μά που να φύγη ή χελώνα! Όσο κι' αν κουνούσε τὰ πόδια της, βήμα δεν έκανε απ' τῆ θέση της, καθώς είχε μά-

λιστα και το βάρος του πελεκάνου. Πάει το παιχνίδι. Κι' ο κόσμος άρχισε να σφυρίζῃ αν και μερικοί γελοῦσαν, λέγοντας πως ο Χοντρομούταρος ήθελε να σατυρίση τους σιδηροδρόμους του τόπου που πήγαιναν... σὰ χελώνες.

Έξω-φρενών ο κύριος Χάρρυ Κόμπλεν, ο παρσινέβελος!

— Τ'είν'αυτό, άρχισε να φωνάζῃ τρέμοντας του Χοντρομούταρου. Χελώνα; Που τη βρήκες; Τι έγινε ή λοκομοτιβία σου; Άσε και θα σου δείξω εγώ! Ζώο τετράποδο! Χοντροκέφαλε! Θάλασσα μου τάνκανες, θάλασσα!

Ο κόσμος γέλασε κάπως, όταν άκουσε το «θηριοδαμαστή» να λέη τετράποδο τον πελεκάνο ενώ ήταν δίποδο, και χοντροκέφαλο, ενώ ήταν μόνο χοντρομούτης. Άλλά το παιχνίδι χάλασε, πάει. Κι' αυτό, γιατί ο πελεκάνος είχε τον έξυπνάδα νάνικαταστήση στο στόμα του τη λοκομοτιβία με μια χελώνα, που την είχε βρει στο σταύλο.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΓΑ (Ακολουθεί)

ΔΥΟ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Μέσα στους έρημους δρόμους πλα- νιούνται τα δυό μαυροντυμένα παι- δάκια, ίδια πουλιά ποδχουνε χάσει τή φωλιά τους. Κι' είναι κρύο πολύ και φυσάει βοριάς τσουχτερός. Μπρός στο μεγάλο σπίτι σταματούν.

— Νά, Νικάκη! Θά κτυπήσης αὐ- τήν τήν πόρτα και θά πής: «Δόστε μου μιὰ δεκαρούλα, χριστιανοί!»

— Εσὺ ποὺ θά πᾶς;

— Εδῶ στή γωνιά θά σέ περιμέ- νω. Πήγαινε.

— Δὲν πάω. Ντλέπομαι.

Δακρύζει ὁ μεγάλος. Τί μεγάλος; Πέντε χρονῶν...

— Κι' ἐγὼ ντρέπομαι. Μὰ πρέπει, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ κι' ἡ μαμμά.

Μαζεύουν ἔλο τὸ θάρρος τους και προχωροῦν στήν πόρτα. Ὁ Μίμης ὀρθώνεται στίς μύτες τῶν ποδιῶν και κτυπάει στό βαρὺ πόμοιο.

— Ποῖος εἶναι; ρωτᾷει μιὰ φωνή.

— Ἐμεῖς. Ὁ Μίμης κι' ὁ Νικά- κης.

— Καί τί θέλετε;

— Θέλομε... Ὅχι! «Δόστε μιὰ ἐλεημοσύνη, χριστιανοί». Ὁ μπαμπάς μας πέθανε.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Μιά ὑπηρετρία μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο τὰ παίρνει και τὰ πηγαίνει στήν τραπεζαρία.

— Κυρία, ἀντὰ τὰ παιδάκια ζη- τᾶν ἐλεημοσύνη. Μὰ δὲ φαίνονται ζητιανάκια. Τί νὰ τοὺς δώσω;

Ἡ κυρία ἀρνίει τὸ βιβλίο και κοι- τάζει τὰ μικρά. Εἶναι τόσο ἁμορφα μὲ τὰ καλοπλυμένα μουτράκια τους ποὺ τὸ κρὺο ἔχει κοκκινίσει. Τὰ κα- λεῖ κοντὰ τῆς στὸν καναπέ. Παίρνει τὰ παγωμένα χεράκια τους και τὰ σφίγγει στίς ζεστές παλάμες τῆς. Κι' αὐτὰ, ξεβαρρεμένα, τὴν κοιτά- ζουν μὲ τὰ γαλάζια τους ματάκια.

— Γιατί βγήκατε ἔξω μ' αὐτὸ τὸ κρὺο; Πέστε μου, Ποῖος σᾶς ἔστειλε;

— Κανένας. Μὰ νά! Ὁ μπαμπάς μας πέθανε...

— Τὸν πῆραν οἱ παπάδες, συμ- πληρώνει ὁ μικρός.

— Δὲν ἔρχεται πιά στό σπίτι και δὲν φέρνει ψωμί. Ἡ μαμμά ἔλο ἔ- κλαιγε και τώρα εἶναι ἄρρωστη. Κι' εἶπαμε πὼς θά πεθάνει, γιατί κι' ὁ μπαμπάς ἦταν στό κρεβάτι και πέθανε.

— Καί δὲν ἔρχεται κανένας νὰ σᾶς βοηθήσῃ;

— Ὅχι! Τώρα εἶμαστε φτωχοί.

— Πρῶτα δὲν εἶμαστε, λέγει ὁ μι- κρός ὑψώνοντας τὸ κεφάλι του.

— Εἶπα στό Νικάκη, ἐξακολουθεῖ ὁ μεγάλος, νὰ βγοῦμε νὰ ζητιανέ- φουμε. Ἄν μᾶς δώσουν ψωμί, θά τὸ φάμε...

— Παιδιά, διακόπει ὁ μικρός. — Ἄν μᾶς δώσουν δεκάρες θ' ἀ- γοράσουμε γάλα γιὰ τὴ μαμμά και μιὰ λαρπάδα.

— Θά τὴν ἀνάψουμε στήν Πανα- γίτσα νὰ γιαιτρέψῃ τὴ μαμμά και νὰ δουλέψῃ. Θά ράβῃ φορεματάκια στ' ἄλλα παιδιὰ και στίς κυρίες. Καί θά τῆς δίνουν λεπτὰ.

— Θά γίνουμε πάλι πλούσιοι!

Ἡ κυρία κτυπάει τὸ κουδούνι κι' ἔρ- χεται ἡ ὑπηρετρία.

— Σοφία, φέρε στὰ παιδιὰ νὰ φᾶ- νε ἔ,τι φαγητὸ περισσότερο.

Τὸ τραπέζι ἐτοιμάσθηκε. Ἡ καλὴ κυρία καθίζει τὰ παιδιὰ στίς καρέ- κλες, δίνει τίς πετοέτες γύρω στό λαϊμό τους, τὰ σερβίρει. Κι' αὐτὰ τρώνε κατευχαριστήματα. Δὲ μπο- ροῦν νὰ ἐξηγήσουν τί τὰ γοητεύει πύ- τερο: Τὸ πλοῦσιο δωμάτιο, τὸ ὠραίο τραπέζι—πόσον καιρὸ ἔχουν τ' ἄμοι- ρα νὰ χαροῦν τέτοια φαγητὰ—ἡ ἡ ἁμορφιά κι' ἡ καλοσύνη τῆς κυρίας. Τρώνε ξένοιαστα. Κουβεντιάζουν χα- ροῦμένα. Τ' ἔβραμα τοῦ πεθαμένου πατέρα τους, τῆς ἄρρωστης μαννούλας εἶναι μακριὰ. Οἱ καρδούλες τους εἶναι γεμάτες χαρὰ κι' ἐμπιστοσύνη.

Κι' ἡ κυρία τὰ κοιτάζει κατασυ- κλημένη. Καινούργιο φῶς γεννιέται στήν ψυχὴ τῆς. Εἶναι πολὺ πλοῦσια και πολὺ μονάχη. Ὁ ἄνδρας τῆς, πλοῦσιος ἐφοπιστής, τῆς κουβαλεῖ ἀπὸ κάθε ταξίδι δῶρα πολλά. Μὰ δὲν τὴν κάνουν νὰ γελάσῃ. Ἐνα δῶρο μο- νάχα λαχταρᾷ, ἕνα ζητάει ἀπὸ τὸ Θεό: Πολλὰ παιδιὰ. Μὰ ἡ πα- ράκλησή τῆς μένει ἀνεκπλήρωτη και ἡ ζωὴ τῆς ἄχαρη. Μὰ τώρα, κά- τι νοιώθει μέσα τῆς: Ἐνας σκοπὸς ὀρθώνεται στή ζωὴ τῆς. Στὸν κόσμο τόσα παιδιὰ ὀρφανὰ, χωρὶς πατέρα! Τόσα πουλιὰ χωρὶς φωλιά. Ἐχει ἔ- λο τὰ μέσα γιὰ νὰ τοὺς χαρίσῃ τὰ χᾶδια ποὺ στερήθηκαν μαζὶ μὲ τὸ ψωμί. Μπορεῖ νὰ χαρίσῃ λίγο γέ- λιο, πολλὴ χαρὰ στίς μικρὲς ζωού- λες, ποὺ τὸ μαῦρο πουλὶ ἐπλήγωσε παίρνοντά τους τὸν προστάτη. Μπορεῖ νὰ γεμίσῃ τὴ ζωὴ τῆς τὴν ἀδεια.

Τὰ μικρά τελείωσαν τὸ φαγητὸ. Κατεβαίνουν ἀπὸ τίς καρέκλες. Πρῶ- τος ὁ μεγάλος, πλησιάζει τὴν κυρία και τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ πολὺ κυρία Κα- λωσύνη.

Κι' ὁ μικρὸς μιμεῖται.

— Εὐχαριστῶ κυλῖα. Τί εἶπες, Μίμης;

Αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ. Ἐχει ψυχὴ ποιητικὴ και δίνει σ' ἔλο τὰ πράγ- ματα ἀλλοιότικη σημασία. Καί θυ- μήθηκε τώρα ἀμυδρὰ τὸ παραμῦθι ποὺ τοὺς ἔλεγε ὁ μπαμπάς:

«Ἦταν πεντάμορφη ἡ Νεράιδα, ξανθὴ και γλυκεῖα. Καί τὴν ἔλεγαν Καλωσύνη. Κι' ἔσερνε πίσω τῆς ἄλ- λες Νεράιδες ὠραίες και φωτεινές: Τὴ Χαρὰ και τὴν Ἐλπίδα».

— Ἐγὼ, κυλῖα, λέγει ὁ Νικάκης, λέγω πὼς εἶστε Παναγία, γιατί και κείνη εἶναι καλὴ σὰν και σᾶς.

Σκύβει και φιλεῖ τὰ δυὸ ἄθῶα πλάσματα. Τὰ φιλεῖ στοργικά σὰν ἀληθινὴ μητέρα. Γιατί, τίποτα ὡς τώρα στὸν κόσμο δὲν τὴν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ τὴ σημερινὴ χαρὰ.

— Πηγαίνετε, μικρούλκα. Ἡ Σο- φία θάρθῃ μαζὶ σας και θά φέρῃ στή μαμμά σᾶς ἔ,τι χρειάζεται. Θάρθῃ κι' ἐγὼ στό σπίτι σας...

Καί φεύγουν τὰ παιδιὰ, Ὁ Μίμης προχωρεῖ ὅσο πὺδ γρήγορα μπορεῖ. Θέλει νὰ πῇ στή μαμμά του πὼς ἡ Κυρία Καλωσύνη ὑποσχέθηκε νὰ πᾶ στὸ σπίτι τους τὸ φτωχικὸ κι' ἔ- ρημο. Καί μαζὶ τῆς θά πάνε—δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ— ἡ Ἐλ- πίδα και ἡ Χαρὰ.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΖ-ΖΑΦΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

«ΕΙΜΑΙ ΣΠΙΤΙ»

Ὁ φίλος μας Ὑμνος τῆς Ἐλευ- θερίας μοῦ ἀνεκοίνωσε τὸ ἐπόμενο.

Ἐνα βράδυ, κάποιος μεθυμένος σταμάτησε στή μέση μιᾶς μικρῆς πλατείας κι' ἔμεινε κει ἀκίνητος. Ἐνας ἄλλος μεθυμένος, περνώντας, στά- θηκε μπροστά του και τὸν ρώτησε:

— Τί κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ; Γιατί δὲν κουνιέσαι;

— Εἶμαι σπῖτι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πρῶτος μεθυμένος δὲ μὲ βλέπεις;

— Ἄ, εἶσαι σπῖτι; ἔκαμε ὁ δεύ- τερος, (ποὺ στό μεθύσι του, φαίνε- ται, τὸ πιστεφεῖ) ἔχεις λοιπὸν καμμιά κάμαρα, νὰ καθίσω κι' ἐγὼ;

— Ἐχω, μὰ στό ἀπάνω πάτωμα, ἐδήλωσε ὁ πρῶτος. Ἄν σοῦ κάνῃ, ἀνέβα.

Ὁ δεῦτερος τότε σκαρφάλωσε στοὺς ὄμους τοῦ πρώτου κι' ἐκάθησε κει ἀ- κίνητος σὰν τὸν ἄλλον. Ἐνας πό- λισιμαν πέρασε και τοὺς εἶδε.

— Ἐ, εἶπε στὸν πρῶτο γιατί στά- θηκες ἐκεῖ;

— Εἶμαι σπῖτι!

— Ἄ, εἶσαι σπῖτι... Ἄμ αὐτὸς ποὺ ἔχεις στοὺς ὄμους σου;

— Εἶναι ὁ νοικάρης μου.

— Νά, μεθύστακα!

Κι' ὁ πόλισιμαν τοῦ ἀστραφε μιὰ μπάτσα. Ἀμέσως ὁ δεῦτερος φώναξε ἀπὸ πάνω:— Ἐμπρός!

Ἐἶχε νομίσει πὼς κάποιος... χτύ- πησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Ο. ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Ἔτσι ἀπ' τὸ μεγάλο του ταξίδι, ὁ Βαλτάσαρ, ὁ μαῦρος βασιλιάς, ἔμπαι- γε στήν πρωτεύουσά του, τὴ χώρα μὲ τὰ κόκκινα σπίτια ποὺ κοιμόνταν ἀ- νάμεσα σὲ φοίνικες στήν ἄχθη ἑνὸς μεγάλου ποταμοῦ.

Ὅλο τὸ διάστημα τοῦ δρόμου, ἐ- νῶ οἱ σύντροφοί του Μελχιὸρ και Γκασπάρ συνομιλοῦσαν πολιτικά και ἀστρονομικά, αὐτὸς δὲν εἶχε πάψει νὰ σκέπτεται τὴν ἀφθαστὴ, τὴ θεία καλλονὴ τῆς Μαρίας.

Ἦθελε αὐτὴ τὴν καλλονὴ νὰ τὴν κρατήσῃ ὅσο μπορούσε πύδ ζωηρὰ στή μνήμη του.

Γι' αὐτὸ, ναγουρίζμενος ἀπ' τὸ αἰγανὸ βῆμα τῆς δρομάδας του, προ- σπαθούσε νὰ φτιάσῃ παίήματα, ποὺ νὰ ἐξυμνοῦν τὴν Παρθένα, ὅμοια μὲ κείνα ποὺ τὸν τραγουδοῦσαν τίς μέ- ρες τῶν γιορτῶν οἱ γλυκόλαλοι τρα- γουδιστὲς του.

Ἄλλ' ὁ Βαλτάσαρ δὲν ἦταν ποιη- τῆς, και εἰ λέξεις πούλεγε λὲς κι' ἀρνιόνταν νὰ φτιάσουν ἕνα ρυθμὸ.

Ἀπελπισμένος ἀπ' τίς ἄκαρπες προσπάθειές του, ἄφησε νὰ τὸν κοι- μισῃ τὸ ρυθμικὸ βῆμα τῆς δρομάδας του...

Μόλις ἔφτασε στό παλάτι, διέταξε νὰ πᾶ ὁ Φανέλ, γιὸς τοῦ Ἀζαριέλ, ὁ πύδ ἐπιδέξιος γλύπτης τοῦ κράτους του.

— Κάνε μου, τοῦ λέει, ἕνα ἀγαλ- μα, τὸ πύδ ἁμορφο ἀπ' ἔσα ἔχεις κά- μει ὡς τώρα. Θέλω νὰ παρασταίνῃ τὴν πύδ θαυμαστὴ γυναίκα, τὴν πύδ χαριτωμένη μητέρα, ὄρθια μπροστά στήν κόνηα τοῦ παιδιοῦ τῆς (κι' ἔ- χοντας ἐνωμένα τὰ χέρια ἔτσι: κι' ὁ βασιλιάς ἐνωσε τὰ χέρια του μπρο- στά στό στήθος του, ὅπως εἶχε δεῖ νὰ κάνῃ ἡ Παρθένα Μαρία κατὰ τὴν ἐπίσκεψη τῶν Μάγων στή φάτνη).

— Μεγαλειότατε, λέει ὁ Φανέλ, μὲ τί μοιάζει ἡ γυναίκα ποὺ θέλετε τὸ καλέμι μου νὰ χαράξῃ τὰ χαρα- κτηριστικά τῆς;

— Σοῦ εἶπα πὼς εἶναι ἡ πύδ θαυ- μαστὴ ἀπ' ἔδες τίς γυναῖκες. Εἶναι ἁμορφη ὅπως τὸ φεγγάρι, φωτέβολη σὰν τὸν ἥλιο, γλυκεῖα σὰν τὴ πρῶ- νὴ δροσοῦλα, ἀγνή σὰν τ' ἀστέρη τῆς ἀυγῆς. Πρέπει νὰ ἔχῃς καταλάβει. Πήγαινε λαίπν κλείσου στό ἐργα- στήρι σου, και κανένας πρὶν ἀπὸ μέ- να δὲ θέλω νὰ τὴ θαυμάσῃ. Νὰ ξέ- ρῃς ἀκόμα, πὼς ἂν δὲν ἀκούσης τὴ διαταγὴ τοῦ βασιλιά σου, θά πεθάνῃς. Πήγαινε.

Τὸ ἐργαστήρι τοῦ Φανέλ ἦταν κοντὰ στήν ἄχθη τοῦ ποταμοῦ. Γιὰ

πολλὲς ἑβδομάδες ὁ τεχνίτης ἐργά- στηκε χωρὶς νάχῃ καμμιά συγκαίνο- νία μὲ τὸν ἔξω κόσμο, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ σκλάβους, ποὺ τοῦ ἔφερναν τὸ φαί- του. Κι' ἄλλο δὲν ἀκούγόταν ἀπ' τὸ καλέμι ποὺ χτυπούσε τὸ μάρμαρο. Μπροστά στήν πόρτα, δυὸ μαῦροι κολοσσοί, ἐπιλωμένοι, ἀπομάκρυναν τοὺς περιεργούς.

Ὅσο ὁ Βαλτάσαρ ἔλαβε μιὰ μέ- ρα μιὰ σημεῖωση ἀπὸ τὸν Φανέλ, ποὺ τοῦ ἔγραφε:

— «Δόξα στή μεγαλοπρέπεια τοῦ βασιλιά! Ὁ ταπεινὸς τοῦ θεοῦ τέ- λειωσε τὸ ἔργο ποὺ τοῦ εἶχε διατα- χθεῖ.»

Ὁ βασιλιάς ἔτρεξε ἀμέσως στό ἐρ- γαστήρι τοῦ Φανέλ. Τὸ ἀγαλμα ἦταν καταμυσός, σκεπασμένο μ' ἕνα μετα- ξωτὸ ὑφασμα.

— Σήκωσε τὸ πανί, λέει ὁ βασι- λιάς.

Μόλις τὸ πανί ἔπασε, ὁ Βαλτάσαρ ἄφησε μιὰ τρομερὴ φωνὴ ἀπὸ ἀγανά- κτηση.

— Ἄθλια! αὐτὸ τὸ πρόσωπο εἶ- ναι πύδ μαῦρο ἀπ' τὴ νύχτα κι' ἡ Παρθένας εἶναι ἄσπρη σὰν τὸ λου- λούδι τοῦ λωτοῦ. Ἄλιμονο σὲ σένα, ποὺ κορδίζεφες τὸ βασιλιά σου!

Σατισμένος ἀπ' τὴ σύγχυση και τὸ φόβο, μὲ τὸ πρόσωπο στό πάτω- μα, ὁ Φανέλ τραύλιζε πὼς δὲν εἶχε πατέ του δεῖ παρά μόνο γυναῖκες μὲ τὸ χρώμα τῆς νύχτας, ὅπως ἔδες οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς του και τοῦ με- γάλου, ἐνδέξου και πολὺ δυνατοῦ Βαλτάσαρ. Εἶχε κάνει αὐτὴν ὅσο μπο- ρούσε πύδ ἁμορφη, ἀλλὰ τὴν εἶχε σκαλίσει σὲ μαῦρο μάρμαρο.

Ὁ βασιλιάς Βαλτάσαρ, ἀπ' τὴν ἐ- πίσκεψή του στή φάτνη, εἶχε κρύ- φει μὲ στήν κρηδιὰ του μιὰ μικρὴ ποσότητα καλοσύνης. Κι' εἶναι ἴσως γι' αὐτὸ ποὺ δὲν διέταξε νὰ κρεμά- σουν ἀμέσως τὸν Φανέλ, τὸν ἐπιδέ- ξια γλύπτη.

Ὅσο, μὴ θέλοντας νὰ κρατήσῃ αὐτὸ τὸ ἀγαλμα, ποὺ τὸ θεωρούσε προσβλητικὸ γιὰ τὴν Παναγία, πρό- σταξε τὸ γλύπτη νὰ τὸ πάρῃ και νὰ τὸ ρίξῃ στό πατάμι.

Αυτημένης ποὺ ἔβγαλε τὸ ἔργο του, μὰ κι' εὐχαριστημένος πούσω- σε τὴ ζωὴ του, ὁ Φανέλ ὑπάκουσε.

Τὴν ἄλλη νύχτα, ὁ βασιλιάς Βαλ- τάσαρ ἔπληνωσε ἀπὸ τοὺς ἤχους μιᾶς ὑπέροχης μουσικῆς, ποὺ φαίνονταν νάχεται ἀπ' τίς ἄχθες τοῦ ποταμοῦ κι' ἀπ' τὸ ἐργαστήρι τοῦ Φανέλ. Μό- λις σηκώθηκε, εἶδε ἕνα μεγάλο φῶς ποὺ ἔλαμπε στή θέση αὐτῆ, κι' ἀ- νάμεσα σ' αὐτὸ—ὦ, θαῦμα!—ἔχωνόρισε τὸ μαῦρο ἀγαλμα μετέωρο μεταξὺ

ὀδρανοῦ και γῆς. Τοῦ φάνηκε ἀκό- μα πὼς ἕνα γλυκὸ χαμόγελο φωτίζε τὸ πρόσωπό του, ὅμοιο μὲ τὸ χαμό- γελο τῆς Παρθένας.

Ὁ βασιλιάς γονάτισε, ἀπλώνοντας τὰ χέρια του πρὸς τὴν ὀπτασία ποὺ ὀδύστηκε ἀμέσως.

Τὴν ἐπομένη, ἀπ' τὰ ἔημερώματα, ὁ βασιλιάς κατέβηκε στήν ἄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Τὸ ἀγαλμα ἦταν ἀνάμεσα στὰ κα- λάμια τῆς ἄχθης, ὀλοκάθαρο, χωρὶς οὔτε ἱκλωνὶ ἄμμο, οὔτε ἕνα λεκὲ ἀ- πὸ λάσπη ἐπάνω του.

Μὲ μεγάλη πομπή και παράτα τὸ τοποθέτησε στήν πύδ ἁμορφη σάλα τοῦ παλατιοῦ του, και φόρεσε στό μέτωπο τῆς Παναγίας ἕνα ὀλόχρυσο στέμμα γεμάτο πολύτιμα πετράδια.

Λίγο ἀργότερα ἔφτασε μιὰ μεγα- λοπρεπέστατη ἐκκλησιά κι' ἀφθονα θαύματα γίνηκαν μπροστά στό πρῶ- το ἀγαλμα τῆς Παρθένου...

(Ἀποκεῖθ ἀπ' τὸ Γαλλικὸ

ΑΡΣΙΝΗ ΡΗΓΑ

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Δὲν σ' εἶδα φωτεινότερο παρὰ προχτές τὸ βράδυ Ποὺ ἔχονουσιν ἀπ' τ' ἀπειρο στὰ σπίτια και στίς στροφές Κι' ἄγγιζες ἀπαλόματα τοὺς λιγοστοὺς διαβάτες Σὰν μῦθο και σὰν χᾶδι...

Και στὰ μπαλκόνια ἐφράναιζες τίς γλάστρες μὲ τὰ κρίνα Κι' ἀπ' τὰναικτὰ παράθυρα γλυστερώντας τόσο ἀγάμια, Παιδιάτικα ἐστεφάνωνες ὀλόξανθα κεφάλια Μὲ μιὰ χρυσὴν ἀχτίνα.

Καί γόρω στὰ ψηλὰ βουνὰ ὀπου κοιμῶνται πάντα Κάτω ἀπὸ τὸ πυκνότεο λευκότεο τους στροφάμα, Ἄπλόχερα ἐσπατάλησες τὸ θεῖκό σου χρώμα Σὲ φωτεινὴ γιελάνια.

Στοὺς κάμπους τοὺς μακρότατους και πέρα στὰ χοράφια Φαινοῦ ταν ἕνα ἀτέλειωτο κατάχλωμο σεντόνι, Καί στή γαλάζια θάλασσα ποὺ κερκωμένη ἀπλώνει Ἄσῃμια και χρυσάφια...

Τὴ θεῖαν εἰκόνα ἐκρυψα ποὺ μὲ λαχίτερα ἔπληρα Προχτές ποὺ σ' εἶδα φωτεινὸ, σὰν ἔλαμπε στό βράδυ Καί τῆς ψυχῆς μου ἐσκόρπισε τὸ ζοφερὸ σκοτάδι Ἄπ' τὴ φωτοπλημύρη!

ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΕΔΙΘ ΝΤΕ ΦΕΡΛΑΚ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARGUERITE BOURGET

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Τι χλωμή που είναι!

— Οι γονείς της τη ζωγράφιζαν νεκρή, γιατί δεν είχαν εικόνα της άλλη. Αν προφτάναμε νάρθουμε νωρίτερα, το ίδιο θα κάναμε και για την κόρη μας, γιατί κι' εμείς δεν έχουμε εικόνα της καμιά.

Η Έδιθ ήταν χλωμή από τη συγκίνηση της. Λυπόταν κατάκαρδα τα δυο αυτά κορίτσια που πέθαναν τόσο νέα...

«Αξαφνα, αυτή κι' ε' σύντροφός της έσκιρτησαν. Αυτή τη φορά δεν χωροδσε άμφιβολία: θρόσισμα φουστανιου άκούστηκε καθαρώτατα στην πόρτα. Έτρεξαν κι' ε' δυο και παραμέρισαν το παραπέτασμα. Άλλά και πάλι κανείς!

— Περιέργο! είπε αιγά ο λόρδος. Παρατηρήσατε, μίς, κανένα να σάς κατασκοπεύη;

— Ναι, δυο φορές ως τώρα. Μία μέρα, που μιλοβσα μονάχη με τη λαίδη Σθενσενχάμ, μάν άλλη, που ήμουν στην τραπεζαρία...

— Θα πάρω τα μέτρα μου ώστε να μ'ην επαναληφθή αυτό. Μή φοβάστε, μίς, και σάς παρακαλώ, μ'ην κάμετε λόγο γι' αυτά στη γυναίκα μου. Είναι τόσο νευρική...

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε το κουδούνι για το γεύμα.

— Να μ'ην σάς κρατώ περισσότερο, μίς, είπε ο λόρδος Σθενσενχάμ. Σάς ευχαριστώ για την πολύτιμη βοήθεια και όρεθουάρ στο τραπέζι.

Η Έδιθ κατέβηκε τη σκάλα. Στο πρώτο πάτωμα, συναντήθηκε με τη Μπέλλα και τη λαίδη Σθενσενχάμ.

— Κρίμα που είχατε να τακτοποιήσετε τις συλλογές, της είπε αδ-

τή, εμείς διαβάσαμε δυνατά τόσο ώραία πράγματα! Η Μπέλλα δεν μ' άφησε δλο το πρωί.

Η Έδιθ μπήκε στην κάμαρά της. Άμέσως παρατήρησε πώς κάποιος είχε μπει κατά την άπουσία της: στο γραφείο της, που ήταν άνω-κάτω, το τετράδιο με τα ποιήματά της ήταν άνοιχτό, και μία σελίδα έλειπε, σχισμένη — εκείνη που είχε το ποίημα στο Φερλάκ! Το άλλο τετράδιο, όπου έγραφε από καιρό το ήμερολόγιό της, είχε γίνει άφαντο!

Κι' έν' άλλο στην τουαλέττα της, το καμινέτο του γκαζιου έκαιγε ακόμα και, δίπλα του, μερικά κομμάτια χαρτί μαυρισμένα, άπανθρακωμένα, έδειχναν πώς δ,τι έλειπε άπ' το γραφείο, είχε παραδοθει στο πύρ.

Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια της μικρής.

«Ποιός κακός τ'εκανε αυτό;» συλλογίστηκε.

Κι' άμέσως ένα όνομα πέρασε άπ' το νοσ της:

«Η Μπέλλα!»

Άλλά όχι, έκανε λάθος. Η λαίδη Σθενσενχάμ της ειπε προδ άλίγου πώς ή μικρή δεν την ειχε άφήσει δλο το πρωί.

Ποιός άλλος λοιπόν;

Άκόμη μία φορά ή Έδιθ ειχε την εντύπωση πώς σ' εκείνο το σπίτι κάποιος μυστηριώδης έχθρός, γι' άγνωστο λόγο, την τριγύριζε, την παραφύλαγε, να της κάνη κακό.

Και φοβήθηκε. Φοβήθηκε περισσότερο μέσα στο ώρατο αυτό άρχοντικό σπίτι άπ' δσο ειχε φοβηθει στο δάσος, στους δρόμους της Λυδν τη νύχτα. Άπλωσε τα χέρια σά να πασπάτευε μέσα σε σκοτάδι. Έπειτα, με την ανατριχίλα του άόριστου κινδύνου, γονάτισε μπροστά στο εικόνησμα ψιθυρίζοντας:

— Θέ μου, προστάτεψέ με!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Μετά το γεύμα, την ώρα που ή Έδιθ σερβίριζε τον καφέ, ο λόρδος Σθενσενχάμ ρώτησε:

— Λοιπόν, τί σχέδια έχετε για τ'άπόγεμα;

Η Έδιθ, κοκκινίζοντας για την τόλμη της, ειπε:

— Νομίζω πώς θα πάμε κι' ε' δυο σ' εκείνο το κονσέρτο... που έχουμε κίβλας εισιτήρια.

— Καθόλου! την έκοψε ή Μπέλλα άπότομα: θα πάμε στα μαγαζιά.

Η Άλιαν θα φορέση άπόψε τα μαύρα βελουδένια γοβάκια της: θέλω νά-

χω κι' εγώ τα ίδια. Θα πάω ν' αγοράσω. Και σ' ένα κίνημα της λαίδη Σθενσενχάμ, πρόσθεσε:

— Δά θέλετε, θεία μου; Πολύ καλά, δεν αγοράζω. Άλλά μ'ην πητε να κατεβώ άπόψε στο σαλόνι. Θα μείνω στην κάμαρά μου.

«Η Έδιθ γύρισε κατακοιρασμένη, φορτωμένη πακέτα...»

«Όχι τώ μέρες τώρα, ή Έδιθ έλεπε διαρκώς τέτοιες σκηνές. Άντι να γλυκαίνη τον πόνο της θειάς της, ή Μπέλλα προσπαθοσε, θάλαγες, να την πικραίνη περισσότερο με τον έγωισμό της, τη σκληρότητα της και την άνικανοποίητη πάντα μπαταδοξία της. Κι' έπειτα άξαφνα ξαναγινόταν μαλακή, χαδιάρα σά γατούλα και, άφίνοντας τη θεία της, τάβαζε με την Έδιθ για να ξεθυμαίνη.

Η λαίδη Σθενσενχάμ, λυπημένη, ψιθύρισε:

— Η καϊμένη ή μαμιά σου δεν σου έμοιαζε καθόλου, Μπέλλα! Ηταν τόσο καλή, τόσο γλυκαία! Κι' όποσχεθήκες να την άντικαταστήσης κοντά μου...

— Ναι, ναι, το ξέρω... Πέ μου τώρα, μάφινεις να βγω με τη Βέρα και τη γκουθερνάττα της, άντι να πάω στο άσήμαντο αυτό κονσέρτο;

— Άφου επιμένης τόσο, ή Έδιθ άς πάη στο κονσέρτο μονάχη της.

— Καθόλου, θεία μου! Η Έδιθ θάρθη μαζί μου, για να μ'ου κρατή τα πακέτα.

— Τι λές εκεί! Και γιατί θα στερήσης τη μικρή σου φίλη από μία διασκεδάση που τόσο της άρέσει;

Η Έδιθ παρακολουθεσε τη συζήτηση με άληθινή άγωνία. Μία στιγμή ένόμισε πώς θα νικούσε ή λαίδη. Άλλά όχι. Η Μπέλλα έβγαλε από την τσέπη της ένα μακρό κατάλογο από φώνια:

— Θεία μου, ειπε, έχω να κουδα-

λήσω δέκα πακέτα και δέν διαδέτω παρα μόνο δυο χέρια. Έπειτα— πρόσθεσε σιγώτερα μ' ένα τόνο κακίας— γιατί πληρώνει κανείς τους διηρέτες του; για να τους μεταχειρίζεται!

Η λαίδη Σθενσενχάμ αυτό δεν το άκουσε.

Η Έδιθ αίστάνθηκε ένα κόμπο στο λαυμό. Σιγά-σιγά βγήκε από την τραπεζαρία, άκολουθώντας τη Μπέλλα που έτρεχε και φώναζε:

— Κάμετε γρήγορα, κάμετε γρήγορα! Στις πέντε πρέπει να γυρίσουμε, να φάμε νωρίς και να ντυθούμε. Θάχουμε κόσμο άπόψε!

Η Έδιθ μπήκε στην κάμαρά της. (Άκολουθεί) ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Τέλος. Η άντικρινή σελίδα προβάλλει λευκή. Τι κρίμα! Σά να είχαμε κάνει ένα ταξίδι σ' έναν κόσμο παραμυθένιο, και σά ν' άνοίγουμε τα μάτια και να βλέπουμε πώς δλα ήταν ένα δνειρο, σκιές που τώρα εξατμίζονται. Τι κρίμα να προβάλλη λευκή ή άντικρινή σελίδα!

Το ξώφυλλο κλείνει μόνο του, το βιβλίο πέφτει άπ' τα χέρια στο μικρό τραπεζάκι, τα χείλη σφίγγονται με κάποιαν άγωνία, ή ανάσα βγαίνει από βαθειά μ' έναν κόμπο και τα μάτια στυλώνονται πέρα δνειροπόλα. Ένας ήχος άπ' άλλάργα και ταύτι τεντώνεται: έρχεται από την πλαγιά του λόφου, από το έρημοκκλήσι που λυπητερά σημαίνει. Φτάνει ή έσπέρα και τεφρώνουν δλα. Σε λίγο, ή γιαγιά, που κάθεται στο κατώφλι της, θα μαζέψη τις βελόνες της, θα σηκώση από κάτω το κουβάρι, θα τα τυλίξη μαζί με την κάλτσα, που έπλεκε, στην ποδιά της και θα βγάλη μία στριγγιά φωνή, να την άκούση ο Θανασάκης και νάφήση τα παιχνίδια με άλλα παιδιά, για να μαζευτη μέσα νάνοιξη τα βιβλία του. Ντούπ! θα κάνη ή ξώπορτα, καθώς θα τη απρώξη για να κλείση πίσω τους και γκλαααάν... γκλίν... γκλάν... θα σημάνη το κουδούνι της. Και θά ναι αυτός ο ξερός κρότος της πόρτας για το Θανασάκη το τελευταίο φύλλο ενός άλλου βιβλίου, ενός βιβλίου που ο ίδιος στάθηκε κάτι άπ' το κείμενό του: της ημέρας. Έστερα όμως, που θα φωτιστη το παράθυρο της τραπεζαρίας, ο Θανασάκης, που θα κάθεται μπρος στα τετράδιά του, θα αίσθάνεται το σπαρχμό που αίσθανθήκαμε μεις, σάν φτάσαμε πιά στη σελίδα που μ'ας έλεγε πώς δλα σταματούσαν εκεί;

«Όχι. Γιατι αν τραβήχτηκε ή ήμέρα τώρα για να κάνη τόπο στο βράδυ, μήπως αύριο ή νύχτα δέ θα υποχωρήση στην αύγη; Γιατι να λυπάται λοιπόν ο Θανασάκης που ήρθε ή ώρα να χωριστη τα παιχνίδια του; Μά γιατί να λυπόμαστε και μεις, που σταματά αυτή ή ιστορία εδώ; Δέ θα μ'ας κρατώ αύριο συντροφιά ένα άλλο βιβλίο;

Κι' όμως όχι. Όλα τα βιβλία δέ μοιάζουν. Δέν είναι δλα τα βιβλία τόσο ώραία, που να εδχεται κανείς πάντα νάργήση το τέλος τους... Κι' αυτό, που κείτεται τώρα στο τραπεζάκι, ήταν μία ιστορία τόσο συμπαθητική... Πήρε άπ' το χέρι τη φαντασία μας και την έφερε σε κόσμους τόσο ποιητικούς... Μπορεί να μ'ας συγκλονίση το ίδιο και το βιβλίο που θα διαβάσουμε αύριο; Έτσι και το

Θανασάκη. Άν αύριο ή μεθαύριο δέ νοιώση καμιά διαφορά, όμως θάρθη και καιρός που θα άιστανθή, πώς ή μέρα που θανάτειλη αύριο θά ναι κάπως αλλοιώτικη: θά ναι τότε στο κατώφλι μίας άλλης ηλικίας. Και δέ θα ξέρη: θά ναι ώραϊότερη ή αυριανή μέρα, ή άσήμαντη;

«Όστόσο τώρα, άπ' άλλάργα, έρχεται ένας ήχος σταυτιά μας. Είναι ένας ήχος που έρχεται από την πλαγιά του λόφου, από το έρημοκκλήσι που σημαίνει λυπητερά, από το έρημοκκλήσι που ο Θανασάκης δεν έχει καιρό, τώρα που πάλει, να σταθή να τάκούση... Μά όταν μία μέρα θα βλέπη κι' αυτός μπροστά του, σ' ένα τραπεζάκι, ένα βιβλίο κλειστό, θα τεντώση ταύτι να τάκούση, και τότε τα μάτια του θα βουρκώσουν.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ... ΓΑΤΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

«Η Ψιψίνα μασκαρεμένη ως γιαγιά.»

«Λοιπόν, τί σχέδια έχετε για τ' άπόγεμα;» (Σελ. 174, στ, β'.)

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΙΚΥ·ΜΑΟΥΣ

Αγαπητοί μου,

ΕΡΩ πώς σάς διασκεδάζουν πολύ τα Μίκυ-Μάους που βλέπετε στα Κινηματοθέατρα. Και μένα μάρεσσαν! Αν θέλετε μάλιστα, μάρεσουν περισσότερο απ' όλες τις άλλες ταινίες, τις σοβαρές, που προσβάλλονται συνήθως κατόπι. Αδρές είναι «έργα» — δράματα, κωμωδίες, οπερέτες. Κι' οι ήθοιοι είναι πιά άνθρωποι, όχι ζώα. Αλλά ένα «έργο» το βλέπω και στο θέατρο. Κι' είναι προτιμότερο να το βλέπω εκεί, όπου οι άνθρωποι είναι ζωντανοί, και μιλούν και τραγουδούν... αληθινά. Μια σκηνούλα όμως με Μίκυ-Μάους δεν μπορώ να την ιδω παρά μόνο στο Κινηματοθέατρο. Αποτελεί μια από τις ειδικότητές του. Είναι, να πούμε, η αληθινή τέχνη του Κινηματογράφου, εκείνη που τον κάνει να διαφέρει και να ξεχωρίζη από το θέατρο, εκείνη ακόμα που του δίνει «λόγο ύπαρξεως», που τον κάνει, όχι απλώς ανεκτό, αλλά κι' αναγκαίο.

Σας είπα κι' άλλοτε τη γνώμη μου; Ο Κινηματογράφος μου φαίνεται μια παρωδία του αληθινού, του ζωντανού θεάτρου, που επιβάλλεται στον κόσμο γιατί κοστίζει λιγότερο και γιατί παρουσιάζει στην ίδια ώρα περισσότερα πράγματα. Αλλά τα Μίκυ-Μάους μ' έκαναν να τροποποιήσω λίγο αυτή τη γνώμη. Χρειάζεται κι' ο Κινηματογράφος, αφού μπορεί κανείς να βλέπη σ' αυτόν θεάματα και θαύματα που στο θέατρο είναι αδύνατα. Κι' όχι μόνο, στο μεγάλο, το ζωντανό θέατρο, αλλά και σ' αυτό το θεατρικό των Ανδρεικέλλων. Γιατί όπως παρουσιάζονται τα Μίκυ-Μάους στην ταινία, δεν μπορεί ποτέ να παρουσιασθούν στη σκηνή με ανδρεικέλλα, όσο επιδέξιος κι' αν είναι ο παίχτης. Ο Κινηματογράφος διαθέτει άλλα μέσα, άλλους τρόπους, άλλα τεχνάσματα, κι' οι φανταστικές του σκηνές γίνονται έτσι αληθινά καταπληκτικές και μοιάζουν με θαύματα.

Νά σας φέρω ένα μόνο παράδειγμα: Είδα κάποτε μια ταινία Μίκυ-Μάους που τα πρόσωπά της ήταν όλα σκελετοί. Έβγαζαν από τους τάφους, έπαιζαν, χόρευαν, στρίγγιλιζαν, χαλούσαν τον κόσμο. Κι' έπειτα, με το λάλημα του κοκόρου, εξαχνούσαν στο Κοιμητήριο και ξαναθαβόνταν. Οι σκελετοί αυτοί, καθώς έπαιζαν, πότε μεγάλωναν, πότε μικραίναν. Κι' ήλθε στιγμή, που έ-

νας απ' αυτούς μεγάλωσε τόσο, ώστε το κρανίο του μόνο σκέπασε δλάκερη την άδωνη! Φυσικά, οι σκελετοί ήταν ανδρεικέλλα. καινούριαν με κλωστές. Αλλά σε ποιό θεατρικό Ανδρεικέλλων ήταν δυνατό να παρουσιάζονται, πότε μικροί, και πότε τόσο μεγάλοι, πελώριοι; Είναι ο φακός, βλέπετε, που κάνει αυτό το θαύμα. Και πόσα άλλα!

Αλλά συνήθως τα πρόσωπα αυτών των μικρών ταινιών είναι ο Μίκυ-Μάους (δηλαδή ο ποντικός Μίκυ) κι' άλλοι ποντικοί, κι' άλλα ζώα, μικρά και μεγάλα, πουλιά και τετράποδα, ακόμα κι' έντομα. Παίζουν παιχνίδια, φάρσες, άστεια, κάνουν χορούς, μπαλέττα, συναυλίες, και μεταμορφώνονται κάθε στιγμή. Είναι οι πιο φανταστικές κι' εξωφρενικές «γελοιογραφικές σειρές» ζωντανές. Νά, σάν κι' αυτές που δημοσιεύει καμιά φορά κι' η «Διάπλασις» με ανθρωποποιημένα ζώα. Κι' ακριβώς ένας περίφημος γελοιογράφος, ο μεξικανός Μάξ Ντίονεβ, έπινόησε τα Μίκυ Μάους. Αδρές συνθέτει τις σκηνές με τη φαντασία του — κι' έχει πραγματικώς μεγάλη φαντασία — σχεδιάζει τα πρόσωπά τους, κι' έπειτα, με τις οδηγίες του, τα κολλούν σε καρτόνια, τα συναρθρώνουν, τα κάνουν «ανδρεικέλλα», τους βάζουν κλωστές, κι' ένας ειδικός παίχτης ανδρεικέλλων τα κινεί όπως χρειάζεται, μπροστά στο φακό που τα παίρνει.

Θά νομίζετε ίσως πως είναι εύκολο. Κι' όμως είναι το δυσκολότερο πράγμα να «γυρισθή» μια ταινία Μίκυ Μάους. Προχθές ίσα-ίσα διάβαξα ένα άρθρο που περιγράφει αυτό το γύρισμα κι' είδα πόσες δυσκολίες παρουσιάζει. Απάνω σ' ένα τραπέζι τοποθετούνται οι σκηνογραφίες — γιατί όλα βλέπουμε σ' αυτές τις ταινίες είναι ζωγραφιστά — και τα διάφορα ανδρεικέλλα. Ο παίχτης δοκιμάζει πολλήν ώρα τις σκηνές. Κι' αχού μείνη ευχαριστημένος, λέει στο φωτογράφο νύοιξη το φακό του, και την ξαναρχίζει. Αλλά γίνονται λάθη. Έν' ανδρεικέλλο δεν κουνιέται καλά. Έν' άλλο εξαρθρώνεται. Έν' άλλο μπλέκεται και πέφτει. Η ταινία χαλά. Πρέπει να ξαναγίνη. Και πάλι να διορθώθ, και πάλι... Έτσι, μια ταινία που μάς διασκεδάζει, που μάς κάνει να γελοιομε, πόσους ανθρώπους κάνει να ιδρώνουν, να κοπιάζουν, να φουρκίζονται, ως να τη φτιάσουν!

Θά πητε: Μήπως τις ίδιες δυσκολίες δεν παρουσιάζει κι' η ταινία με τους ζωντανούς ήθοιοιούς; Και το

θέατρο ακόμα δεν απαιτεί μεγάλη εργασία, μεγάλους κόπους; Ναι, άλλ' αυτό το φαντάζεται καθένας. Τόσα πρόσωπα, τόσες σκηνογραφίες, ζωγραφιστές ή εκ του φυσικού, τόσα λόγια, τόσα τραγούδια, τόσοι χοροί, δεν γίνονται βέβαια εύκολα. Πρέπει να τα μαζέψουν, να τα διδάξουν, να τα τοποθετήσουν, να τα συνθέσουν, να τα ζωγραφίσουν, να τα φωτογραφήσουν, να τα συντονίσουν. Και γι' αυτό όλα πολλοί άνθρωποι εργάζονται κι' αγωνίζονται. Αλλ' ήταν βλέπη κανένας μια σκηνούλα από Μίκυ-Μάους, νομίζει πως γίνεται ευκολώτατα. Γι' αυτό εκπλήττεται όταν διαβάξη πόσες μεγάλες δυσκολίες παρουσιάζει κι' αυτή, από τη στιγμή που θα τη συνθέση ο Μάξ Ντίονεβ, ως τη στιγμή που θα γίνη η πρώτη δοκιμαστική προβολή, για να διορθωθούν και τα τελευταία λάθη.

Καλάλι του όμως ο τόσος κόπος, γιατί το αποτέλεσμα είναι θαυμάσιο. Εγώ τουλάχιστο έμολογώ πως το μόνο πράγμα, που βλέπω στον Κινηματογράφο μ' ευχαρίστηση είναι τα Μίκυ-Μάους. Και σάς είπα γιατί: Ένα έργο, που το παίζουν σκιές, πραγματικά να το ιδω στο θέατρο. Δεν μ' ευχαριστεί στον Κινηματογράφο ούτε η όμιλία, που είναι πάντα άλλοιωμένη, ούτε το τραγούδι, ούτε η ερχήστρα, που κι' αυτά ποτέ σχεδόν δεν ακούγονται καθαρά. Αλλά μια σκηνή με «Μίκυ-Μάους» που άλλοσ μπορώ να την ιδω; Είναι τόσο φανταστική! Και το άλλοιωμένο τραγούδι, το παραξένο, κι' αυτό της ταιριάζει. Τίποτα εδώ δεν πληγώνει το μάτι, την ακοή, την ευαισθησία και την καλαισθησία. Όλα είναι κέινο που πρέπει και κέινο που χρειάζεται. Βλέπω δηλαδή κάτι καλλιτεχνικό. Κι' είναι το μόνο που μπορεί να δώση ο Κινηματογράφος.

Σας αποψάομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΛΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΩΣΤΗ

Ο Σωτήρης, που μουδιάζει γύρω-γύρω στο τραπέζι, κι' άλλοτε μου κουβενιάζει κι' άλλοτε με περικαίζει, μου έρωσε το βουλωτόρι, μια «καζά» κοκκινωπή, — έξερεις, κούε Σωτήρη! Αυτό λέγεται κλοπή!

Μά ο Σωτήρης, που δεν έξερε άλλο πράμα απ' την κλοπή, μου τη δείχνει με το χέρι, πως δεν άγγιξε απ' αυτή!

Κι' όταν πάω να τον ρωτήσω: — «Αν σπαήσε, και προσέχεις, τ' ήθελες να σου χαρίσω;» — «Αλλη μια κλοπή δεν έχεις;» ΤΕΛΟΣ ΑΡΕΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Α Ε Τ Ο Σ

Όταν σε βλέπω να πετάς γαλήνιος στους αιθέρας, Μιά σκέψη μ' έρχεται στο νοῦ κι' αναγαλλιάω εντάς μου. Θαρρώ πως βρισκόσαι μακριά, στους κύκλους άλλης σφαιρας, Που δε μπορεί να φτάση εκεί καμιά κακία του κόσμου.

Και τ' άγρια κορφοβούνια σου — άπάτητα λημέρια Μοιάζουν με τών παραμυθιών τα θρυλικά καλάτια. Ό,τι κρυφτεί και δεν μπορούν να πιάσουν ξένα χέρια, κι' ό,τι ζητήσει λησμονιά, να δούης ξένα μάτια.

Πόσες φορές σε ζήλεσα, περήφανε αϊτέ μου. Καθώς σε είδα να περνάς, κατακτητής στα θύη! Τάξιδυ σου δυνατά φτερά, άχ, έλα χάρισε μου! Νά πάρουν μιά φτωχή καρδιά τη λύπη της να κούψη.

Μηλολόνη

ΜΕ Τ' ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Ήταν η πρώτη φορά που θα ταξίδευα μ' αεροπλάνο κι' η άμεσητη χαρά που δοκίμαξα ήταν δικαιολογημένη. Έτοιμαζόμουσ όφες δλόκληρες, πιο νορίς απ' ότι έπρεπε και δεν κατόρθωσα να φτάσω σ' αεροδρόμιο, παρά τη στιγμή που ο έλικας στριφογύριζε και τ' αεροπλάνο ξεκινούσε σιγά-σιγά.

Ένα χέρι μου δινόταν απ' την πορτούλα πιάστηκε και πήδησα επάνω. Καθώς βλέπετε, ορισκινδύνεσα έλμα εις ύψος, και σε στιγμή μάλιστα που τ' αεροπλάνο βρισκόταν εν κινήσει. Θε- κρεπε ίσως να γραφή στα χρονικά, αλλά... είμαι πολύ μετρίοφρον κι' άφησα να περάση άσπαρατήρητο. Έδω που το λέμε μεταξύ μας, άν μ' έβλεπε τη στιγμή εκείνη ο καλύτερος άκροβάρτης του κόσμου θα κερφόταν απ' τη ντρομή του. Αλλά μη γίνη λόγος σάς παρακαλώ. Θάναυ σκοπούρα για μένα άρ- χονσαι γι' άνταποκρίσεις, για φωτογραφίες και σούπα-μυδάες.

Τ' αεροπλάνο όσο πήγαινε κι' ύψωνόταν και με μιά μεγάλη κανονική στροφή βρέθηκε πολύ ψηλά κι' άρχισε να προχωρή γοργά τόσο, που πιανόταν η άναπνοή σου. Στην άρχή πρόφθαινα κι' έβλεπα τις πράσινες πεδιάδες, τα βουνά που φαινόταν σά λόφοι, τις λίμνες που έμοιαζαν με γαλάζιους καθρέφτες. Έπειτα δε μπορούσα να δω τίποτα. Άνεβαίναμε όλο και πιο ψηλά τόσο που θαροοοθες πως, άν τέντωνες το χέρι σου θ' άκουμποδσες στον ούρανό.

Φτάσαμε και στην Αθήνα. Ένας μεγάλος κύκλος πάνα από την πόλη κι' ύστερα σεδ Φάληρο για προσγειώση. Κατέβαινε σιγά-σιγά με μεγάλες στροφές στην άρχή, ύστερα με μικρότερες, και τη στιγμή που άκούμπησε στή γή, έγώ πήδηξα έξω... κι' άποσώ πως βρέθηκα να χαρμονοίμαι άγουροξέπνημέ- νη στο κρεβάτι μου. Σιφονέ

ΠΟΛΕΜΟΣ - ΕΙΡΗΝΗ

Ο Πόλεμος

Άγριος, αίματοπότης, κακοήγος βασιλιάς. Τέσσερα μάθρα άτια, που άπ' τά ρουθούνια και το στόμα τους βγαίνουσε φλόγες και καπνοί, τον σέρνονυ πάνω σ' άρμα, κακνισμένο απ' τη μαρτυρή.

Όρθός με περηφάνια, άγέρωχα κρατάει τα χαλινάρια. Τα μαλλιά του λυτά άνεμίζου στον άνεμο. Φορεί έναν κόκκινο χιτώνα, κόκκινο σαν τη φλόγα, κόκκινο σαν το αίμα.

Τά μάτια του μαύρα σαν το σκοτάδι της γόχτας, πετούν σπύτες. Η όψη του εν η όψη ενός Γίγαντα, ενός Τιτάνα.

Τρέχει... τρέχει... και πίσω του άφίνει τον άνεμο, την καταστροφή. Πυρκαϊές άνάβουσε τα αίμοβόρα χέρια του. Αχταράει να βλέπη σκοτωμένα παλικάρια, Διψάει αίμα...

Η Ειρήνη

Γλυκειά, χαρούμενη, πεντάμορφη θεά. Τετράξανθα πλεξούδια σκεπάζουν τους άέρινοους όμους της και στα μάτια της καθρεφτίζεται ο καταγάλανος ούρανόσ, ή βαθυνάλαξη θάλασσα.

Η όψη της είναι ήσυχη, γαλήνια κάντα. Πεταίει πάνω σ' ένα χρυσό σύννεφο. Και γύρω της φτερουγίζουσε όμορφα πουλιά. Χιλιάδες γλυκόλαλα πουλάκια, που τραγουδοῦν για να διασκεδάσουν την άγια Κυρά τους.

Όσο διαβεί ή άχραντη θεά, όθε διαβεί το χρυσό σύννεφο, σκορπίζει δώρα κλοοάια, δώρα άγια, πολυάμοα δώρα. Σκορπάει την Άγάπη, τον Πλούτο, τη Χαρά, την Εύτυχία, τον Πολιτισμό. Δυσόχαρτα

ΠΩΣ ΜΟΙΑΖΟΥΝ

Πώς μοιάζουν καμιά φορά όφες που τώρα ζούμε, με κάτι που άλλοτε ζήσαμε, — σκεπτόμουσ χθές τ' άπόγευμα μπροστά στο παράθυρο που ήμουσ καθισμένη.

Ήταν δειλινό γιομάτο γλύκα, ήλιό- λουστο, χαρούμενο. Μά μεζι του έσορε και λίγη μελαγχολία, — σάν κάτι χαμόγελα, που πίσω τους κρύβουσ δυο- τρία δάκρυα.

Έμοιαζε τόσο με κάτι δειλινό, που πολύ μικρή άκόμη, καθόμουσ μπρός στο ίδιο παράθυρο, δαγκώνοντας μιά φέτα με βούτυρο, και κοιτάζοντας τα παιδιά που έπαιζαν φουτ-μπάλ στο δρόμο. Όλα τους ήταν παιδιά του σχολείοσ, και θυμάμαι πως κάθε άπόγευ- να, ύστερ' απ' το σχολείο, έτρεχαν πε- τώντας τα βιβλία τους κι' άρχινοοσαν το παιχνίδι.

Καθόμουσ έτσι πολλές ώρες στο παράθυρο, άμίλητη μες' απ' το τζάμι, παρακολουθώντας το παιχνίδι τους. Κι' ύστερα, όταν ο ήλιος έσβηνε και την τελευταία του κιά άχτίδα, έτρεχαν τα παιδιά γρήγορα, τίναντα τη σκόνη άπό πάνω τους, άρπαζαν τα βιβλία τους και... δρομο.

Σε λίγο όταν το σούρουπο έρχόταν να μάς άναγγείλη τον έρχομό της νύχτας, κι' όλα τραγούρα μου γινόταν σταχτιά, φάναξα τη θεά μου — κι' αυ-

τη τώσερε κι' έρχόταν πάντα — κι' άρ- χινοοσε το παραμύθι. Όφες δλόκληρες περνούσαν έτσι στο μισοσκόταδο — κι' ήταν τόσο γλυκές οι ώρες εκείνες! Με προσοχή μεγάλη άκουγα έγώ τα κατορθώματα του βασιλόπουλου που κόντευε να το σκοτώσουν οι δράκοι, και μου φαινόταν πως κι' οι σκιές των δέντρων έπαιρναν μιά μορφή, γινόταν απ' ένας δράκος, και κυνηγοοσαν το βασιλόπουλο.

Έμοιαζαν περισσότερο μ' όνειρα — κείνες οι στιγμές παρά μ' αλήθεια.

Κι' ύστερα έρχόταν ο πατέρας, ξαφνισμένος, που δεν τον παίρναμε έίδιση, ενώ παρακοοσε τόσο βαριά, κι' ή φωνή του άντηχόσε γελαστή: — Άκόμη δεν άνάψατε φός;

Κι' άκουγα το τρέξιμο του ήλεκτρι- κοῦ διακόπτη, που έκανε την κάμαρα να πλημμυρίξη από φός. Τ' όνειρο έ- σβηνε άπότομα, αλλά το παραμύθι τρι- γύριζε άκόμη στο νοῦ μου, όσπου σε λίγο κιά έσκυνοοσα δλότελα άρχίζοντας τις φλυαρίες μου.

Η θεά να εξακολουθήσει άκόμη, έ- ται με τις σκέψεις μου, το ταξίδι που με ξανάφερνε στα παιδικά μου χρόνια, όταν έξαφνα τινάχτηκα στο άκουσμα μιάς γνωστής φωνής:

— Άκόμη ν' άνάψης φός;

Ήταν ή ίδια φωνή του πατέρα, που όπως και τότε, με ξύπνιζε και τώρα απ' τ' όνειρό μου. Άναψς ο ίδιος το φός και... όλα τελείωσαν. Και καθώς έσβηα τα δονήματα στο φός μάτια μου, συλλογιζόμουσ, ότι είχα ξαναζήσει τις ίδιες ώρες που και άλλοτε έζησα...

Άνθισμένη Λεμονιά

A-Y-I-N-I-A

«Τί φρήνη ή άπκνία!» Έκει που κοι- μάσαι ήσυχα-ήσυχα, ν' άνοίγης ξάφνου τα μάτια σου κι' άδύνατο ύστερα κιά να το κλείσης.

Γυρίζω απ' έδω, γυρίζω απ' εκεί, άλλ- λάτω χιλίες θέσεις στο λεπτό, άδύνατο! Άρχίζω το «Πάτες ήμών», μετρώ ένα, δύο, τρία, που να με πάρη όμως ο ύ- κνος. Οδφ, θά σκάσω! και σά σκέ- φτομαι μίωλας, ότι δίχως άλλο πρωτ- κρωί θα νυστάξω όταν θα κρέπτε να πάω στο μάθημα, ενώ τώρα χάνω άδι- κα την ώρα μου...

— Βρε παιδί μου, βρε χρυσό μου, κλεισε τα ματάκια σου λιγουλάκι, κά- νε νάνι...

Του κάπου... δεν καταβαίνει, φαίνε- ται, με γλυκόλογα ο ύπνος. Νοιάθω μιά ύπερβολική ζέση και στενοχώρια στο κρεβάτι. Πώς μου φαίνεται σκληρό τώ- ρα... Πάιρνω την ήρωική άπόφαση να μη κοιμηθώ κερφωνα το μάτια μου σ' ένα άόριστο σημείο μέσ' στο σκοτάδι και συλλογιέμαι, τί κι' έγώ δεν έξρω.

Μικροσ, άκούγεται το σφύριγμα ξα- φνικοῦ άγέρα. Τί κρού θα κάνη, αλή- θεια, έξω. Άλλομο σονος ξενύχτηδες, Μιά εικόνα έξφνου παιρνάει απ' το μυαλό μου. Σε κάποια γωνιά έξω στο ύπαιθρο βλέπω κάποιο φτωχό κουρε- λιάχο να τουρτουρίζη. Φρήνη!... Τί ό- μορφο, αλήθεια, τί μαλακό το κρεβατά- κι μου. Τεντάγουμαι ήδονικά. Κι' έ- γώ που δυσφοροοσα πριν και γυρίζω απ' έδω κι' απ' εκεί...

— Τί άχάριστη που είσαι, θυμάνω με τον έαυτό μου. Σκέψου ότι αυτή τη

στιγμή απολαμβάνεις κάτι που δεν ε-
κτιμήσες άδικά ποτέ σου. Ήρεις τί
είναι ένα ζεστό κρεβάτι; Ράτα τον
κάθε δάστυχο αλήτη που τριγυρνάει ό-
λη μέρα κουρέλια τυλιγμένος, κι' έχει
τή νύχτα για μόνο του κρεβάτι ένα
κομμάτι γης.

Κλείνω τ'α βλέφαρά μου κι' αναλο-
γίζομαι γιατί τόχα έμεις οι άνθρωποι
να βρίσκουμε τόσο φυσικό τ'ό να έχου-
με, ενώ μουρμουρίζουμε αιώνια για ό-
τι μας λείπει: κι' όμως τίποτε δε μας
άγνηκε κατά βάθος, κι' έτσι ή πιο
φυσική μας κατάσταση ήταν να μη
έχουμε. Καί μ' αυτές τις σκέψεις, με
παίρνει ό ύπνος.

Μικρομέγαλη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μαρία νευριασμένη στην μικρή
της άδελφούλα:
— Τί σιγά πού πάει κι' αυτό τ'ό
τραύμ!
— Τό πρού, καί μένη, πήγαινε γρη-
γορότερα μ'ά τόρα από τους πολλούς
δρόμους κουράστηκε πιά!

Αρλίτα

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 253ου
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προεβλέπτος τήν 6 Δεκεμβρίου 1930 πρ'ός εβ-
ρασιον των Λύσεων τών ε'ς τ'ά φύλλα τής Διαπλά-
σεως Δεκεμβρίου 1930, Ιανουαρίου και Φεβρουα-
ρίου 1931 δημοσιεύσασαν 168 Πνευματικών Α-
σκήσεων.

(Οι άκολουθούσες έκαστον ένομα τρεις
άριθμοί σημαίνουν: ό πρώτος τός έπρεθεί-
σας όρθός Λύσης, ό δεύτερος τ'ά Εβσημα
Λύσεων και ό τρίτος τ'ά Εβσημα Έπιμο-
νής, συμφώνως με τόν Όδηγόν τού Συνδρο-
μητού, Κεφ. Α', § 25.

Οι Ίσοτίμοι όλων τών τάξεων έχουν
τό δικαίωμα, οι μ'έν τού Α' Βραβείου να
δημοσιεύσουν τήν εικόνα των επί πληρωμή
δρ. 40 διά τ'ά έξοδα τού κλισιό, και ναγορά-
σουν έντός τριμήνου τό πολύ από σήμερον,
(διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα
ταύτο,) ένα οιονδήποτε θέλουν τόμον «Δια-
πλάσεως» τών ετών 1894 — 1931 (Β' Πε-
ρίοδος) με έκπλησιν δέκα πέντε (15) δραχ-
μών. Οι τού Β' Βραβείου ν' αγοράσουν ό-
μιον Τόμον με έκπλησιν δέκα (10) δρ. και
οι τού Γ' με έκπλησιν πέντε (5) δρ. (Ίδε
και Όδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6
και 7).

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (έκ'ό 16 ετών και άνω κα-
θώς και όσοι δεν έλαμείσαν εις τό τεράδιόν των
ήλικιαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυρά τής
Θάλασσας, 156, 16, 7.

Ίσοτίμοι: Κυρά Φροσύνη, 165, 17,
7. Γκεανίς, 182, 17, 7. Περιπλοκάς,
151, 16, 7. Χρυσοαλλίς, 185, 17, 7. Σι-
φονέτ, 183, 17, 7. Αρχοντοπούλα, 156,
16, 7. Ηλιόλουστη, 171, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αίγλη,
146, 15, 6. Τριανταφυλλένιο Δάκρυ,
150, 15, 7.

Ίσοτίμοι: Ανεμώνη τού Βουνού,
135, 14, 7. Πληγωμένος Χρυσαστός,
138, 14, 7. Δικηγορίνα, 150, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βινίκιος Γε-
ράνης, 130, 13, 7. Μαραμένο Λουλούδι,
132, 14, 6. Αζώηρος, 134, 14, 6.

Ίσοτίμοι: Μικρομέγαλη, 121, 13, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Σουλφίς, 111, 12, 7. Γλυ-
κειά Έλληνοπούλα, 113, 12, 7. Ανθι-
σμένη Τριανταφυλλία, 101, 11, 5. Φραν-
σίνα, 99, 10, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δυσάσρητη
Χαρά, 10, 1, 3. Έντελβαίς, 34, 4, 2.
Αθηναία, 75, 3, 4. Πατριώτης, 15, 2,
3. Βύρων, 11, 2, 1. Έλλη, 66, 7, 3.
Άγγελος τής Ειρήνης, 57, 6, 3. Βασι-
λεύς τών Δασών, 11, 2, 1.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ετών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πανελλή-
νιο Όνειρο, 158, 16, 7.

Ίσοτίμοι: Χλωμό Φεγγάρι, 146, 15,
7. Λορέττα Γιούλη, 148, 15, 7. Βιολέ-
τα, 141, 15, 7. Πλάνο Δοξάρι, 157, 16,
7. Πικ-Νίκ, 150, 15, 7. Θέμις, 156, 16,
7. Ερνάνης, 150, 15, 7. Ηλιόζεννητη,
161, 17, 7. Ίώ, 152, 16, 7. Μύρον τής
Άνδρου, 135, 14, 7. Τριφυλλία, 148,
15, 7. Άγνή, 137, 14, 7. Άγνούλα,
156, 16, 7. Φωναιτοπούλα, 160, 16, 7.
Μαγνήτης, 155, 16, 7. Ριγολέντρος, 145,
15, Πευκόφυλλο, 153, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φαραώ,
133, 14, 7. Λόεγκριν, 130, 13, 7.

Ίσοτίμοι: Κύρη τού Θούλου, 139,
13, 7. Χαραυγή τής Δέσβου, 121, 18, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θερινή Αύ-
γή, 106, 11, 7. Άτλαντίς, 105, 11, 6.
Σόνια, 105, 11, 7.

Ίσοτίμοι: Ίάς, 115, 12, 7. Λυσά-
χαροτ, 115, 12, 6. Πειραιεύσινα, 103,
11, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Άχτιδούλη, 88, 9, 4.
Θούριος τού Ρήγα, 95, 10, 7. Άλκυών,
98, 10, 5. Βάγνη, 77, 8, 4. Αύγερινός,
98, 10, 6. Λευκάτας, 70, 7, 6. Άγομί-
πελη, 97, 10, 5. Λουλούδι τής Χαράς,
101, 11, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κουσιμόδος,
53, 6, 4. Αφρικάνια, 65, 7, 3. Δικ-Σάνδ,
37, 4, 3. Εβ'Άγγελος Ι. Άραχωβίτης,
47, 5, 4. Κορφατοπούλα, 44, 5, 3.
Ρίντρο, 47, 5, 2. Αίματοβαμένη Δόξα,
58, 6, 3. Κοκκινόπετρα, 60, 6, 3. Γα-
βριάς, 54, 6, 3. Σκρατάρχης Φός, 14,
2, 1. Λινούλα, 35, 4, 4. Χαραυγή, 60,
6, 6. Σκλάβος Βορβοπελαγίτης, 20, 2,
4. Μαστροχαλαστής, 12, 2, 2. Γκαίτε,
12, 2, 1. Μαγμένο Δοξάρι, 26, 3, 2.
Βασίλισσα τών Ρόδων, 30, 3, 2. Εύελ-
πίς, 13, 2, 1. Χρυσοσάνδαλος Δούλη,
57, 6, 4. Καπετάν Μισούλης, 27, 3, 5.
Διγενής Άκρίτας, 13, 2, 1. Μωραϊτέ-
κι, 23, 3, 4. Κοκκινουκουρίσινα, 27, 3,
5. Χρυσή Καρδιά, 5, 1, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ετών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βεδουίνος,
106, 11, 7.

Ίσοτίμοι: Εδούσητη Καρδούλα,
146, 15, 7. Άγγελουδι, 157, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άδωνις,
90, 9, 5.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μασκωτί-
τσινα, 70, 7, 5. Ατόμητος Θαλασσομά-
χος, 72, 8, 5. Ίωάν. Παπαδάκης, 82,
9, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαργαριταρέγιος Σταυ-
ρός, 49, 5, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κύκνος τού
Ίονίου, 5, 1, 2.

Τό πρώτιστον καθήκον τού κα-
λού συνδρομητού είναι ή εργαί-
ρος άνατίωσις τής συνδρομής του

πιά άταξίες, ή να τούς δηλώσετε ότι,
πρ'ός μεγάλη σας λύπη, αλλά πρ'ός τό συμ-
φέρον όλων σας, και αυτών τών ίδιων, εν
έξακολουθήσουν, ή τις μαρτυρήτε.

Ασκαπέντε μέρες έκαμεις να μ'ό γράψης,
Χρυσάνθεμο' ή, όχι πολλές, αλλά ούτε
και λίγες. Άν όχι καθ' έβδομάδα, αλλά
κάθε δεκαπέντε, τα καλά μου παιδικά πρ'ά-
πει να μ'ό γράφουν, έστω και λίγα λόγια, για
να ξέρω π'ός είναι καλά. Έρατα μ'ό πα-
ρηγάρις τήν εκλογική κίνηση στην πόλη
σας. Οι λύσεις δεκτές.

Κρίτων, ή είδες τήν έγκριση τού ψευ-
δωνύμου σου. Καίρω πολύ π'ό έναγορί-
ζεις στην κίνηση ύστερ' από δύο χρόνια.
Τό ποιήμα σου ή τό διαβάσω με τή σειρά
του και άμα τό ήξής ή δημοσιευμένο ή στις
άπορρίψεις, τότε μόνο ή μ'ό έστειλς άλ-
λο. Όδηγ'ό σου έστειλα.

Γιάνη Λέσβε, ή όρος αυτός τού Ό-
δηγ'ό τροποποιήθηκε από πέρου: Δέν ή-
παίρων πιά τριμήνες για τ'ά Σελίδα. Κα-
θένας στέλνει όποτε θέλει ένα μόνο κομ-
μάτι. Κι' άμα μάθει τήν τύχη του— είτε
έγκριση, είτε άπορρίψη — στέλνει: άλλο.
Και όττω καθέξής. Όστε... από ένα
πάντα.

Γζόλη, διάβασα τό γράμμα σου στον
κ. Ξενοπούλο π'ό σου' άχριστιέ πολύ. Ό
λόγος του στην Άκαθημία έγινε στην κα-
θαρεύσινα, γιατί αυτή είναι ή έπίσημη, ή
καθιερωμένη ακαδημαϊκή γλώσσα. Κι' ή
Παλαμάς σ' αυτόν μιλάει έτσι, κι' ή Νιρ-
δάνιας και όλοι. Άκαστες όμως κόσα ειπε
για τή δημοτική, και π'ός έξήνισα ότι αυ-
τή είναι ή μόνη πιά λογοτεχνική γλώσσα.
Με μεγάλη μου λύπη αναγράφω σήμε-
ρα τό θάνατο τού καλού μου φίλου Περ-
ικλή Η. Μακρή, π'ό είχε τό ψευδώνυμο
Άρχοντας τού Κάσμου. Ό άμοιρος πα-
τέρας του, ή γιανός κ. Η. Μακρή, μ'ό
γράφει ένα συγκινητικώτατο γράμμα, στο
όποιο μ'ό λέει ότι ό φίλος μου, «εσφόγη-
σε δίπλα στη διάπλασι, π'ό τ'ό τήν π'ή-
γες και δέν προφτάει να τ'ά διαβάξής».
Και μέσα στη ζάλη του τού λέει: «Νά βροθμει
κάποιον άλλο Περικλή να τ'ό τ'ά δώσω-
με». Ένοσ'όσε βέβαια να γράψή με τ'όνομα
του κανένα φταχό παιδί, π'ό λαχταρά να
διαβάξή τή διαπλάσι και δέν μπορεί να τ'ό
καταφέρη. Κι' αυτή τήν παραγγελία μ'ό
κάνει τόρα ό πατέρας: ή συνδρομή του
να διαδίδω ή' ένα φταχό παιδί, έτσι,
εις μνήμην τού μικρού μου φίλου, π'ό τό-
σο μάγαποδος ό καίμενος...

Έλαβα τ'ά «παιγνία» σου, Έρνάνη,
άλλά δύσκολα θα μ'όρ'όσω να τ'ά χρησι-
μοποιήσω έτσι πυκνογραμμένα π'ό είναι
κι' όλα μαζί. Έπρεπε να τ'ά γράψης άραιότε-
ρα τό καθένα χωριστά. Διάβασα τό
φύλλάδιο τής «Μαθητικής Πρόδου» π'ό
μ'ό έστειλς και πολύ εύχαριστήθηκα από
τό έργα π'ό δημοσιεύσων σου' αυτό διαπλά-
σοπούλες τού Γυμνασίου. Δέν είναι βέβαια
άπαραίτητο να λύνη ό διαγωνιζόμενος και
τίς Γαλλικές Άσκήσεις' έηλαδή και χωρίς
αυτές, λαμβάνει μέρος στο διαγωνισμό' μό-
νο π'ό δέχη μερικώς λύσεις λιγώτερες.

Πολύ μ' εύχαρίστης, Παπαροάνα, τό
γράμμα σου όπου μ'ό γράφεις τά κατά ός
για να σ' άγνωρίσω. Και ός γνώρισα τόσο
καλά, π'ό ή επιθυμία μου τόρα είναι να
μ'ό γράψης όσα μπορείς συχνότερα. Η
Κυρά-Μάρθα, π'ό σου' άχριστιέ, είναι ή
γηνναία οικογόνος τού σπικτικού μου, π'ό

άπολείται από μένα, τόν ψυχολόγο-γραμ-
ματικό μου Άνανία, τις δώδεκα άδελφές
του και τή μαύρη μας γάτα Πισσα. Οι λύ-
σεις σου δεκτές. Καί, και τ'ά παιδ. Πνευ-
ματα πρ'όπει να ναι γραμμένα χωριστά. Διά-
βασα καλά τόν Όδηγ'ό να τ'ά ήξής όλα.

Πολύ έρατα, Γλυκειά Χαραυγή, αυτή
ή περιγραφή τής εθνικής-σας γιορτής, τήν
έπείσο τής μεγάλης ήμέρας π'ό ή ιστορι-
κή πόλη σας έλευθέρωθηκε. Έλαβα και
τό κομμάτι σου, αλλά δέν τό διάβασα άκό-
μα. Φυσικά, έν είναι καλό και χρειάζεται
λίγα διορθώματα. ή τά καλά μου και ή τό
δημοσιεύσω. Αυτό κάνω για όλα σχεδόν
τά καλά κομμάτια. Άίγια, έλάχιστα είναι
έκείνα π'ό δημοσιεύονται χωρίς κανένα
διορθώμα.

Ραδόγειη, οι έκπρ'όσεις τής άγάπης
σου με συγκίνησαν βαθειά. Διάβασα τ'ό έ-
ρατο σου γράμμα και στον κ. Φαίωνα,
π'ό πολλά καλά μ'ό ειπε για όνα. Π'ό
στην άγαπητή μου φίλη ότι λυπήθηκα πο-
λύ π'ό ήταν άρρωστη και με τήν καρδιά
μου τής εχθήθηκα παρασιτικά. Και λέγω
έήτησαν, γιατί τόρα βέβαια ή έχη γίνε-
ται καλά.

ή π'ό στα παιδιά, Κυρά τής Θάλα-
σσας, να διορθώσουν αυτό τό τυπογραφικό
λάθος π'ό τόσο ός λύθηκε, στο ποιήμα
σου «Έλα, βαρκοούλα». Στόν 4ο στίχο τής
5ης στροφής, αντί «γλυκόλαλα», θέλει
«γλυκόλοχα». Όσο για τήν στροφή π'ό
λείπει, τήν έβγαλα εγώ, γιατί μ'ό φάνηκε
έτι άδονάτως κάπως όλο τό ποιήμα. Δέν
ήταν βέβαια λάθος κι' έν έμεινε' αλλά
χωρίς αυτήν τό ποιήμα είναι καλύτερο.
Διαδίδω τις θερμές εύχαριστίες σου στον
Ντίνο Αύγερίτη και τήν Τεζίνα, με τήν
δουία μόνο τό καλοκαίρι, έν έβλη, ή
μπορείς να ήλληλογραφήσης, γιατί τόρα με
τά μαθήματα δέν άδικαίρες. Άδικα τ'ά πα-
ράσινα τής «Ηλιόζεννης», γιατί έχω
τήν ιδέα π'ός πάντα τής άπαντώ.

Χαίρω πολύ, Άνθρωπε, π'ό άποφά-
σιος να μνησής τόν άδελφ'ό σου και να
μ'ήξ και σ'ό στην κίνηση. Πολύ έρατο τό
πρ'ότο σου γράμμα. Στην έγκριση τού
ψευδωνύμου σου, έκτός από τ'άρικά σου,
ή είδες βέβαια κι' ένα κ., π'ό σημαίνει
κορίτσι. Γιατί ή σου' έπαίρων κι' άγορί με
τό άρσενικό ψευδώνυμο π'ό διάλεξής, και
δταν ή ζητούσε ήλληλογραφία ή ανταλ-
λαγή Μ. Μυστικών με Διαπλάσοπούλες,
δέν ή ή άπαντώσαν όσες ήλληλογραφούν
μόνο με κορίτσι. Άς έξήρουν λοιπόν ότι
είσαι ή Άνθρωπος και όχι ή Άνθρωπος.
Γιατί αυτή ή λέξη έχει δύο γέννη, άφοδ
κι' ή γυναικία είναι Άνθρωπος...

Όλα τ'ά παιδιά μου τ'ά θυμώμαι, Με-
λαχρονή Στριανοπούλα, κι' όχι μονάχα
έκείνα π'ό «διακρίνονται» στην κίνηση.
Όσοσο δέν άμφιβάλλω π'ός κι' έσύ δέν
θάρρησες να διακρίθής, άφοδ μάγαπες τό-
σο, κι' έτσι δέν ή ζηλεύς καμιά και
κανένα... Διάβασα όσα γράφεις στον κ.
Φαίωνα π'ό σου' εύχαρίστησι πάρα πολύ.
Αυτό τό «φανώσιμο», Κεραλλωνίτη,
τό έξήγησα κι' άλλοτε: Τά παιδιά, μεγα-
λώνοντας, θυμώδεται με συγκίνηση έκείνα
π'ό διάβασαν ός π'ό παιδική ήλικία και
τά προτιμούν. Τά θεωρούν έρωιότερα από
έά κατοπινά. Σήμερα π. χ. δημοσιεύω τό
«Βασίλοπουλο και Ζητανόπουλο», π'ό ή-
ταν τό κρίνη κανείς άντικειμενικά, είναι
έν' από τ'ά έρωιότερα, έν όχι και τ'ό-
ρωιότερο μυθιόζορημα άπ' όσα δημο-
σιεύω ές τόρα. Κι' έμως μ'ό μπορεί
έξαιρετα, ένα παιδί π'ό είναι σήμερα 18
χρονών, να προτιμ'ό έν' άλλο, ήλιώτερο
έρατο, μόνο και μόνο για τ'ό διάβασε ή-
ταν ήταν 14 χρονών 15. Έτσι για όλα.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
'Απορρίπτονται: «Οι άργοπορήσαν-
τες μαθηταί» τού Έβρου, Μετάφραση ά-
πό τό άγγλικό γραμμένη ός γλώσσα σχο-
λαστική όπως δείχνει και ό τίτλος. Ό Έ-
βρος είναι άκέρη μικρός. Άς έξακολου-
θήση να μελετή τ' άγγλικά του, και άμα
βελήσει να μ'ό στείλη καμιά μετάφραση,
ές τήν κίνη σε άπλοότερη γλώσσα.
«Τό Φάντασμα» τού Κομνίνας τής Πέ-
τρας. Η γλώσσα πολύ άνώμαλη και έν-
τελώς ακατάλληλη για τό είδος τ'ό δει
γνήματος. Ποτέ μ'ό για χωριστίσασ δέν
λέει: «Πρ'ό όλιγου καιρό» και «τινάσο-
με τις έλιές». Έβ'ό χρειάζ'όταν καθαυτό
δημοτική, λαϊκή γλώσσα. Γράψιμο έξαιρε-
τικά δυσανάγνωστο. Με πόνσαν τ'ά μάτια
μου. — «Ό μανέξες» τής Σ χ. Τής κρ'όνο
μόνο τό ένα, γιατί μόνο ένα είχε δικαίω-
μα να στείλη. Τό θέμα είναι κοινό αλλά
τό ποιήμα έχει κάποια βροσιά και ή στι-
χουργία του είναι άρκετά έρωιλή. Δέν εί-
ναι έμως τόσο καλά όσα να δημοσιεύη.
Με τόν καιρό ή Σ χ μ'ό μπορεί να κίνη κα-
λύτερα ποιήματα. — «Η προσηχή τού Τά-
κη» τού Ηλιόζορη. ή έμεινε όσω-
κήποτε λίγο διορθωμένο έν δέν χαλ'όσε ό-
λότελα στο τέλος όπου μεταβάλλεται σε
περιγραφή ποδοσφαιρικού «μάτς». Γ'ατερα
είναι κάπως άπίθανο μ'ά έλόκληρη πα-
ρά από πέντε ζουρλοπούλα να κρυφτή κά-
θε από ένα τ'ά κρεβάτι, χωρίς να πάρη εί-
δηση αυτός π'ό είναι έκπλωμένος στο
κρεβάτι έστω κι' έν κομμάτι. — «Η Μόρ-
φος κι' ή Χάροντας» τής Ηρωϊκής Φέ-
σσα. Έπετραγικό. Μερικές περιγραφές εί-
ναι άρκετά ζωηρές αλλά «μ'όρα άνοσιό-
τική» με χ'όνια δέν ύπάρχει. Μ'όρα όνο-
μάζεται με βροχή πολύ δυνατή π'ό βρ-
χελά άπότομα και κρατάει λίγη ώρα μό-
νο. Άς έπιδωθή ή Ηρωϊκή Φέσσα σε
κανένα άλλο είδος καταλληλότερο για τή
Σελίδα, γιατί τό καλέντο δέν τής λείπει. —
«Η δύναμις τής έλενησομένης» τής Φεμ-
νίστριας. Είναι διατυπωμένο έσο π'ό γί-
νεται ακατάληπτο. Για να έννοση ή με-
ταβολή π'ό προκαλείται στην ψυχή τού
άγιοστή πλοισίου, ή έπρεπε ό σκέψης
αυτές να μ'όδον στο στόμα του. Έχει και πολ-
λές άδ'όκτες φράσεις: «Έτσι παρασιόνα
έρωιτικών δένδρων», «Μ' αυτόν τόν τρόπο
πέρασαν δέκα χρόνια» κτλ. — «Τό Ναυά-
γιο» τού Σ. Ε. Χ. Έχει κάποια ύποβλη-
τικώτητα και είναι καλά στιχουργημένο.
Είναι όμως γραμμένο π'ότε ός πρ'ότο και
π'ότε ός τρίτο πρόσωπο, έτσι π'ό φαίνεται
άσυνάρτητο και έχει πολλές άταίριατες
έκπρ'όσεις π. χ.: «Φαντάσματα κλειδά-
ρον». . . Τί κλειδάρον τ'ά φαντάσματα;
Έπειτα, δέν μπορεί κανείς να π'ή «τοϋ
κ'όμα». Οι κανόνες τής γραμματικής δέν
έπιτρέπουν να περιφρονούνται ότε καν
«ποιητική άδεία». — «Τό τριαντάφυλλο»
τής Παλιός Άθήνας. Η παράδοση δέν
είναι γνησία ήλλητική. Η μετάφραση κα-
λή αλλά κ'ά τή λείπει. Οι φράσεις ή
έπρεπε να είναι κάπως πιο δεμ'όνες, τό ή-
φος πιο ζωηρό. — «Θύμησης» τού Μς. Κά-
που μ'ό φαίνεται π'ός έχω ξαναδιαβάσει
αυτό τό κομμάτι. Έλλήγισα; ός έξένη γλωσ-
σα; Δέν θυμάμαι. ή παρακαλώ σ'όπο
τόν Μς να μ'ό γράψή έν είναι πρ'ότο-
πο δικό του, γιατί μερικώς σκέφει το μ'ό
φαίνονται πολύ σοβαρές για τήν ήλικία
τού φίλου μας. — «Τότ'ό» τού Άστέρη τής
Μοναξιάς. Έπιτρεπμένο, άπαραίτητο,
γερμάτο φτιαχτές λέξεις. Άνήκει στη λε-
γομένη «μοντέρνα» τεχνοτροπία π'ό βρ'ό-
σκαται παρασάγγες μερικά από τή έπι ή
κι' ήληνική ποιηση, μόνο τ'ά δύο τρίτα
—γιατί είναι και σονέτο— π'ό είναι γραμ-

μένα πιά άλλά, έχουν μαρικές ώραιες φράσεις, ίδίως τό τελευταίο :

Μά και τότες τή θεωρία ν' αναδιακρίνω (1) — αν πού ό φαιδρός ήλιος σκαπό χιονί άσπομώμενοι με τό ανάδραμά του, — θάβελος ν'έχει κάποιον κοντά σου, άγαπημένο, φίλο τής καρδιάς σου, κι' άς μή μιλή, γά θώοριες τή θεωρία του.

«Χριστουγεννιάτικη Νύχτα» τής Σικνωίας Άδρας. Πολύ μπαγιάτικο. Έχει και πολλές άπορολαξίες. Άπό τήν «τέτρα»δάν μπορεί νά παταχτή ποτέ κριά μεγάλη κόκκινη φλόγα» Σκέβα μάλιστα. — Θά βξαικο- λουθήσα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε έν- νωνύται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα, άρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή αναγοόμενα ισχύουν άς τήν 30 Νοεμβρίου 1932. Όσα συνδεδεούνται άπο Α. άνήκουν, σέ άγρία και έσα άπό Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Χορευτής, ά. (ΠΜ). Κόκκινο Κρίνο, κ. (ΦΧ). Θεό- τρελλή Τσιγγάνα, κ. (ΒΧ). Δευκό Κρι- νόμι, κ. (ΒΚ). Χλωμό Λούλουδο, κ. (ΜΤ). Νύμφη του Βοορά, κ. (ΚΟ). Τα- ξειδιώτης, ά. (ΠΜ). Αγαρμπελη, κ. (Γ);).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων : Νυ- χτοπούλι, ά, Μυρέττα, κ.

Η Διάπλασις άπαράξεται τούς φί- λους τής : Άνεμώνη του Βράχου (δάν ήταν τόσο καλό για τού χρόνου έλλείψω ήταν τόσο στείλης νωριτερα και καλύτερο έλαδας τόν τόμο;) Άκεανίδα (έλαδα, άναγένεσα; έστειλα και Όδηγό εύχαριστώ για έλα' έλλίψω νά μήν άργήσης πάλι νά μου γράψης: χαριετιωτός κ' εύχαριστώ άπό τόν κ. Ξ.) Δευκάταν (τά έλαδα έλα' βεβαιότητα τή νύο σου κομμάτι δάν θάχη τήν «περιπέτεια» τού άλλου' μόνο πού θά περιμένης. ώς νάρθη ή σειρά του νά τό διαδώσω) Δικέφαλον Άετόν (και για τό δικό σου θά σοφ πιά άμα έλθω ή σειρά του νά τό διαδώσω) εύχαριστώ για τά καλά λόγια δάν με «ζάλισες» καθόλου και μετά χαράς περιμένω κι' άλλο γράμμα σου δ- πού θά μου γράψης περισότερα' μέ . . . γκαί δέν σάρέσουν τά Μαθηματικά; είναι τόσο άφραία!) Άρετούσαν (είπα και πα- ραπάνω ότι Τριμηνας για τή Σελίδα δέν υπάρχουν; άλλο κομμάτι θά μου στείλης μό- νο άφού μάθης τήν τήχη αυτού πού έστει- λες' τό γράμμα σου μ' εύχαρίστησε πολύ!) Φάουος (έστειλα Μ. Μυστικά και τό 10ο φυλλάδιο' μπράβο πού κοιτεθείς νά έκα- ταστήσης τά τετραδιάκια σου' άπαρδ δ- μως πώς δέν σοφ άνταπέδωος ή Μπου- μουλίνα πού είναι τόσο ταχική' μή τώο τής είχες σημειώσει διεθθυνα;) Τάσοσ Δούζη (έστειλα 30 τετραδιά' συμφωνοί- τες άνταλλαγές σου κανόνισ τις έσδ δ- πως θέλεις' άν δάν έχης κανένα κομμάτι έμκεριές, μπορείς νά στείλης τώρα άμψ- σως' αλλά ένα μόνο' διδάσσε και τή ση- μερινή θήλωσή μου) Έλκταν (σέ συγγαί- ρω πού έγραφες καλά σ' έλα τά μαθήμα- τα' τό γράμμα σου μου άρεσε πολύ' έλαδα και τό ήπόλοιο κι' εύχαριστώ) Βασίλια- σαν του Αιδέτος (θά πώ στον Έργάνη ότι οι χιονιότερες περνοθν άρα μωρίση κα- νεις φύλλο ρωθιάς, αλλά ότι πρέπει νά πε- ριμένη, γιατί ή ρωθιά βγάξει φύλλα ά- μα . . . περάση δ χειμώνος' ώραιες οι φω- τογραφίες, αλλά δχι κατάλληλες για δη- μοσίευση στή σειρά. «παιδιών έν τού φυσιο- κοψ'» αυτός πού δημοσιεύω, βλέπεις, είναι άλλοιότιες) Χωρίς Φτερά (χάρηκα πού είχες γράμμα άπό τήν άδελφή σου' έ, τό πιστεύω πώς άπ' τή χαρά σου έκαμεις έλ' αυτό πού μου γράφεις! διαβιθάω νά συγ- χαρηγήριά σου στην Κυρά τής Θάλασσας

για τό ποιήμα τής) Μικρήν Τροβούλαν (θά σοφ άπαντήσω στο έρχόμενο) Χρονό- νετρο, Άρίταν, Μικρομγάλην, Στα- ράτην κτλ, κτλ.

Είς θάσας έπιστολάς έλαδα μετά τήν 5 Μαρτίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 259ου Διαγωνισμού Λόσεων. Αί Λόσεις τού φυλλαδίου τούτου είναι δεκατέσ με- χρι τής 12 Μαΐου.

192. Δεξιόγραφος Στο πρώτο πέφτιους συχνά Κι' οι πιά σοφοί άκούμα Άντωνμία τό δεύτερο, Και τ' έλο ούράνιο σφμα. Δάβω

193. Συλλαβογράφος Κράζει πρώτα ένα κεράκι, Πίσω πάει ή άρεντιά σου Κι' έσαι, πίνω στην ύγειά σου Άπ' αυτό, αλλά . . . λιγάκι Εδράνιε Τέφο

194. Στοιχειόγράφος Σε μία χώρα κατοικεί Εθνοπατική μεγάλη Μ' άν θυμώσης μία στιγμή Και τού κόψης τό κεφάλι, Όποιος άλλος θά προσάλη. Νταίζη

195. Μεταγραμματισμός Άν τό Άλφα Ορέμα γίνη, Μοΐσα θά χαθίη — τί κοίμα! Και στή θέση τής θά μείνη Ένα ρήμα. Ρασαφρίν

196. Τρίαινα * * * * * Νάνηκατασταθοήν οί άστει- ρίσιον διά γραμμάτων ού- τως, ώστε νάναγινώσκονται * * * * * Καθέτως εις τό μέσον Μοΐ- σα, δεξιά είδος ποιήματος και άριστερά νήσος τού Αί- γαίου. Όριζωνίως μέρος τού άρχαίου όκλισμού. Φρανζίνα

197. Κρυπτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 7 = Άρχαία βασίλισσα 2 1 3 2 5 = Κατοικείται. 3 1 5 5 1 = Πτηνών. 4 1 4 3 2 5 = Κριτής. 5 6 2 4 = Οικοδόμημα. 6 4 3 1 6 2 5 = Ιστορικός. 7 5 4 1 4 5 = Προφήτης.

Εδοράτιος Παζινός 198-202. Μαγικών Γράμμα Τή άνταλλαγή ένός γραμματίου έκά- στης κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε τού αυτού, νά σχηματι- σθοήν άνευ αναγραμματισμού άλλαί τόσαι λέξεις: σπόρος, άφρός, ρόμβος, στύλος, στέγης Ξεραμάνη

203. Άκροστιχίς έξ Επειθέων Νά εδρεθοήν επίθετα άρμόζοντα δ- πωςδήποτε εις τά κάτωθι ούσιωστικά, τάρχικά των όποιών νάποταλοήν βα- σίλια τής Περούσις: Ό — Ιούδας. Η — περισσότερά. Η — Ηός. Ό — Σταυρός. Ο — όψις. Το — ύδαρ. Το — έγκλημα. Χρυσάλλης

204-208. Όμοιόμορφα Έλλειπο- σήφωνα 1. * * * * * ο * = Βασιλεύς τ. Άθηνών 2. * * * * * ο * = Όμηρικός βασιλεύς 3. * * * * * ο * = Μέγας κυνηγός 4. * * * * * ο * = Άγγλος νάυαρχος 5. * * * * * ο * = Επέθεμα Άζώπρος

209. Γρίφος ού αφ αρ Τιτος οδ οδ ού έν αρ αρ εως οδ οδ ού αρ αρ αρ Οίμοι οδ οδ αρ αρ αρ Κυρά τής Θάλασσας

Διά τούς Γαλλομαθείς 210. Sans Voyelles tr - ntr - l - nclia - t - l - mrt ταρζάν

ΛΥΣΕΙΣ τών Πνευμ. Άσκήσεων τού φύλλου 58

700. Άντιόπη (άντι, όπή) — 701. Κνίσσα - κίσσα. — 702. Χώρα-όρχω. — 703. Ό κόμπος — 704. ΚΡΑΤΟΣ (ρόμ- κα, άκωτος, Τάρταρος, όρατός, στρα- τός.) — 705 709. Διά των ΡΚ: καρκίνος, όρκος, Μάρκος, άρκητός, έρκος. — 710. ΛΕΙΨΙΑ - ΙΤΑΛΙΑ (Λέλος, ΈκΤίμη- σης, Ίκάνος, Ψιλός, ΆνΑπαυ- σης.) — 711. Αιδώς, Άργείοι! — 712. Μή πύαι πιστεύς (μ' όπ' ας, όπ' εις τε, βέ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έτα 10 τό πολύ λέξεις με άλλα στοι- χεία άρ. 6, τό ελάχιστον τμήμα. Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη με παγία δέ στοιχία άρ. 4 και με κεφαλαία άρ. 4, 50. Ό χωριστός στίχος άρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά διπλά. Ηπροληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΒ'—160] Α νταλλάσσω τετραδιάκια με δλους-ες, Διαπλασκόσωσ τού Βόλου, περιμένω. Δίσις: [ΑΒ'—105]. Χωρίς Φτερά

[ΑΒ'—161] Π ρωτοπαίνοντας στον Διαπλασκόσωσ μο χαριετώ δλους-ες. Πειραιωτάκι

[ΑΒ'—162] Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά και κάρτες ήθησοιών. Στείλατε: Ρώμπακα, Γο- ννάσιον Κοζάνης, διά:

Παρήγορον Άγγελον [ΑΒ'—163]

Ε ρση Δρόσου, Αθήν Ρόδου, Φιλόσοφη, Μεγάλη Έλλάς, Παλιά Άθήνα, Πάν- θεια Άβραδάτου, Μιράντα, Άρχοντοπού- λα, Κυρά τής Θάλασσας, Έντελθάς, Κό- ρη των Άθηνών, Ίρις Μυρσίνη, Ηλιογεν- νητη, Ίνδιάνη, Έρεϊκή, Νταίζη, Μάγιο- σα, Μυρέττα, Χρυσόνετρο, Ούράνιο Τέφο, Μακνίτοφ, Περισπασμός, Ααρπαζα, θά μου είναι μία εύχάριστη άνάμνηση ένα τετρα- διάκι σας. Δίσις: [ΑΒ'—140]. Διαπλασοπούλεσ - α, σός ξαναθυμίζω τήν [ΑΒ'—140]. Κάποιος

[ΑΒ'—164]

Π ροκηρύσσωμε Διαγωνισμό άγράφων ή- θησοιών. Συμμετοχή δίδραχμης. Πρό- θεσμα δήμενη. Βραβεία δύο: Έξάμηνος συνδρομή Διαπλάσεως; Βιβλία Σενασπούλου. Δίσις στή [ΑΒ'—82] άγγελία. — Πλάνο Ηλιοβασιλέμα, Μπελίνα (Βατραχοί) [ΑΒ'—165]

Ψ ήφισατε έλοι: Πλανόδιο Τροβαδό- ρο, Χαγαυή, Φόνοσ. Μπελίνα, Γαρδένια, Πλάνο Ηλιοβασιλέμα (Βατραχοί) [ΑΒ'—166]

Δ ιαπλασπούλα, ψήφισατε τά ποιητικά- ταρα και μουσικότερα, ψευδώνυμα: Πλανόδιοσ Τροβαδοόρος, Άρμονία